

cumhuriyetin ellinci yılında türkiye

ATÖF YAYINLARI

giriş

Bu yıl Türkiye'de, cumhuriyetin ellinci yılıdır. Yurtta ve yurt-dışı temsilciliklerinde, bir yıldan beri sürdürülen faaliyetler artmağa başladı. Herkes hummalı bir şekilde cumhuriyetin kuruluşunun ellinci yıl dönümüne hazırlanıyor. Ellinci yılı kutlama için özel bir kanun çıkarıldı. 1071 sayılı bu kanunda, kutlama törenlerinin nasıl teşkilatlanacağı ve amaçları tesbit ediliyor. Kanunun ikinci maddesinde, programların amacı belirtilmiştir. Bu programların amacı :

"Milli şuur ve milli mücadele ruhunu, egemenlik kayıtsız şartsız milletindir ilkesini temel sayan, insan hak ve özgürlüklerine dayalı, milli, demokratik, laik ve sosyal hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'nin doğuş ve gelişimini, Atatürk devrimlerinin milli hayatımızdaki önemli rolünü, Türk milli mücadelesinin mazlum milletlerin kurtuluş çabalarına örnek ve önder oluşunu, modern Türk devletinin dünya milletleri arasındaki yerini, insan haklarının ve özgürlüklerinin geliştirme ve koruma azmini, yurttaki sulh cihanda sulh ilkesine bağlılığını, Türk milletinin bütün fertleri ile kaderde ki-

vançta ve tasada ortak bölünmez bir bütün halinde, ulusal bilinç ve ülkü etrafında birleşme gereğini, bütün imkanlardan yararlanarak içte ve dışta duyurmak, anlatmak, kavratmak"tır.

Bu amaç kısmına ve kutlama için yapılan işlere bakarsak 29.Ekim.1973 kutlama törenlerinin gerçek amacını anlarız. Ülkemizde 12.Mart.1971'de askeri faşist bir diktatörlük kuran hakim sınıflar, ellinci yıl kutlama törenlerinde, kendilerinin ne kadar " Milli şuur ve mücadele ruhuna " bağlı olduklarını, ne kadar " demokratik, laik, özgürlükçü, barışçı ve toplumcu " olduklarını " duyurup, anlatıp, kavratacaklar " Türkiye'deki hakim sınıflar (İşbirlikçi büyük sermayedarlar toprak ağaları ve bürokrat sermayedarlar) ve onların iktidarları, halkımızın bundan elli yıl önce verdiği kurtuluş savaşına sahip çıkmak istiyorlar. Ellinci yıl kutlama törenlerinde hakim sınıfların temsilcileri, bir yandan Türkiye'nin, geri bıraktırılmış durumunu " ilerliyoruz, kalkınıyoruz " diyerek zoraki sözlerle süslemeğe, diğer yandan da kendilerini halkımızın verdiği kurtuluş savaşının gerçek mirasçısı olarak göstermeğe çalışacaklardır.

Güneşi balçıkla sıvamaya kalkan hakim sınıflar ve onların iktidarlarının bütün gayretlerine rağmen Türkiye'nin yaşanan gerçekleri nelerdir ? Türkiye'yi bugüne getiren şartların doğuş ve gelişim süreci nasıl olmuştur. İşte biz bu kitapçıkta, bu soruların cevaplarını, yaşanan doğrulara ve istatistik verilere sadık kalarak vermeğe çalışacağız. Türkiye'nin, iktisadi, siyasi, askeri ve kültürel durumunu inceleyeceğiz.

ellinci yılda türkiyenin iktisadi durumu

Yukarıda sözünü ettiğimiz kutlama kanununda hakim sınıfların temsilcileri, Türkiye'nin kalkınmakta olduğunu, yaymağa çalışmaktadırlar. Oysa durum gösterilmek istenenin tam tersidir. Ellinci yılda Türkiye, bundan elli yıl önce olduğu gibi geri, ilkel bir tarım ülkesidir. Ülkede halkın % 70'i köylerde yaşamaktadır. Tarıma elverişli arazi 78 milyon hektardır. Ancak bunun 17 milyon hektarı ekilebilmektedir. 4.126.000 çiftçi ailesi, 10 hektardan daha az toprağa sahiptir. Toprak ağası ve zengin köylülerin toprak mülkiyeti ise ekilebilir tarım arazisi içinde % 62,14'lük bir büyüklüğü ifade eder. Bu, sadece 5 tane, zengin köylü veya toprak ağasına aittir. Köy işleri Bakanlığı, yayınladığı bir istatistikte, köylerde yaşayan ailelerden üçte birinde ne toprak ne de tarım aracı vardır. Köylerde hayat şartları çok kötüdür. Köylerin % 96'sı elektrik, % 66'sı yol, % 22'si ise içme suyundan mahrumdur. Köylerdeki evlerin % 43,8'i kerpiçten yapılmıştır. Bir-iki odalı evlerde ortalama 6 kişi otur

KÖYLERİN % 66 SI YOLDAN MAHRUMDUR

maktadır. Evlerin % 55'inde mutfak yoktur. Köylülerin % 45'i, yakıt olarak sadece tezek kullanır. Sağlık hizmetleri de içler acısıdır. Köylerin sadece % 5'i doktor veya sağlık memurunu tanıır. Beslenme bozukluğu ve doktor yokluğu nedeniyle doğan çocukların % 18'i, daha 18 yaşına gelmeden ölmektedirler.

Kuyu başında su sırası bekleyen köylüler

Tarımda halâ feodalite artığı ilişkiler sürmektedir. Toprağı bulunmayan ve az topraklı köylüler, işgüçlerini toprak ağalarına boğaz tokluğuna kiralamaktadırlar. Özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde ağalık düzeni halâ ağırlığını sürdürmektedir. Ağalar, pratikte toprakta çalışmakta olan köylüye de sahiptir. Toprağın devredilmesi, bu toprakta çalışan köylülerin de devrini sağlamaktadır.

Genellikle küçük üretimin yapıldığı Orta Anadolu'da, yine feodalizmden arta kalan tefecilik önemli bir yer tutar. Bu bölgede köylülerin yeterli üretim yapabilmeleri tamamiyle dış koşullara bağlıdır. (İklim gibi).

Köylünün dış pazar ile ilişkilerini tefeciler yürütür. Tefeciler, orta köylüyü de borçlandırmakta, giderek onların topraklarını da elde etmektedir. Bu süreç içinde, toprak mülkiyeti ağalarla zengin köylülerin elinde birikirken köylüler mülksüzleşerek, yoksul köylü yada tarım işçisi olurlar. İşte Mustafa Kemal'in " Milletimizin efendisi " dir dediği köylü bu durumdadır.

Köylerdeki bu durum, köylerden şehirlere ve şehirlerden de yurt dışına özellikle Batı Almanya'ya göçü hızlandırmış , büyük ümitlerle şehirlere akan köylüler, " Altın yumurtlayan tavuk " ile bir türlü buluşamamışlardır. Şehirlerin etrafında, gecekondualarda barınan işsizler ordusu, şehirdeki işsizlerin sayılarını kabartmış bundan yararlanan yine patronlar olmuştur. En ağır işlerde ve en düşük ücretlerle çalışmayı i çinde bulundukları zor şartlardan dolayı kabul etmek zorunda kalan işçiler, yine de kendilerini talihli saymaktadırlar. İ şin bu cephesi üzerinde durmak gerekir. Bir ülkede yurt dışı na gitmek için 1.300.000 kişi sıra bekliyor ise, yurt içinde iş bulmak gerçekten bir talih meselesi gibi gözükmektedir.

Almanya'ya gidecek işçiler sağlık kontrolünde

Üçüncü Beş Yıllık Plan'a göre, çalışabilir 14,3 milyon iş gücünün ancak 12,7 milyonuna iş sahası vardır. İşsizlik i lerlerken iş sahaları gerilemektedir. Yani resmi rakamlardan çıkan anlama göre Türkiye'de 1.600.000 işsiz vardır. Bu genel işsizlik yanında bir de tarımda görülen mevsimlik sezon işsiz liği dikkati çeker. Özetlemek gerekirse, tarımda çalışanlarla birlikte Türkiye'de iş olanaklarının en uygun olduğu dönemler de işgücünün % 15'i, kıt çalışma olanaklarının bulunduğu devrelerde ise yarından fazlası çalışmamaktadır.

TARIMDA AYLARA GÖRE İ Ş S İ Z L İ K SAYISI

Aylar	İşsizlik sayısı
Aralık-Şubat	7,7 milyon
Mart-Mayıs	5,5 "
Haziran	5,1 "
Temmuz-Ağustos	0,1 "
Eylül-Kasım	4,9 "

Tarımda işsizliğin en yüksek olduğu kış mevsiminde Türkiye'de toplam işsiz sayısı 9,3 milyondur. Bu oran çalışabilirlerin % 65 demektir.

Köyden şehirlere göçenler, şehirlerin çevrelerindeki gecekondularda oturmaktadırlar. Ve gecekondu sementleri her gün biraz daha büyümektedir. (Mesela İstanbul'da 1965 yılında halkın % 45'i gecekondularda oturmakta idi. Gecekonduların çoğunda en gerekli ihtiyaç vasıtaları yoktur. (Su, mutfak, banyo, tuvalet)

Gecekondu yıkımı

Türkiye'de işçi ücretleri, işçilerin günlük normal beslenebilme şartlarını sağlamaktan uzaktır. DİSK, (Türkiye Devrimci İşçi sendikaları Konfederasyonu) tarafından hazırlanan bir rapora göre, iki kişilik bir ailenin beslenebilmesi için İstanbul'da 25, Ankara'da 26, İzmir'de ise 27 TL'na gerek vardır. Bu hesaplar, etin kilosunun ortalama olarak 15, balığın ise 5 TL olduğu bir devrede yapılmıştır. Oysa şu günlerde etin kilosu, ortalama 20 TL'dır. Balığın, lüks gıda maddesi olduğunu söylemek daha doğru olacaktır. Çünkü balığın yanına yanaşılmamaktadır. (Ortalama 25 TL). Halbuki işçinin eline geçen ücret, kamu sektöründe 20,26, özel sektörde ise 17,51 TL'dır. (Ortalama). Görülüyor ki işçinin aldığı ücret boğazına bile yetmemektedir.

ÜCRETLER VE ASGARİ ÜCRETLER

Yıl	Devlet sektörü	Özel sektör	Beslenme için gerekli masraf
1961	10,60	11,99	17,12
1963	11,07	11,66	19,25
1965	13,06	12,53	22,03
1967	14,90	13,02	25,47
1969	16,75	15,02	29,04
1971	20,26	17,51	38,49

(Sosyal Demokrat Konsil tarafından hazırlanan
Asgari Ücret Raporu. Yeni Ortam 11. 9. 1972)

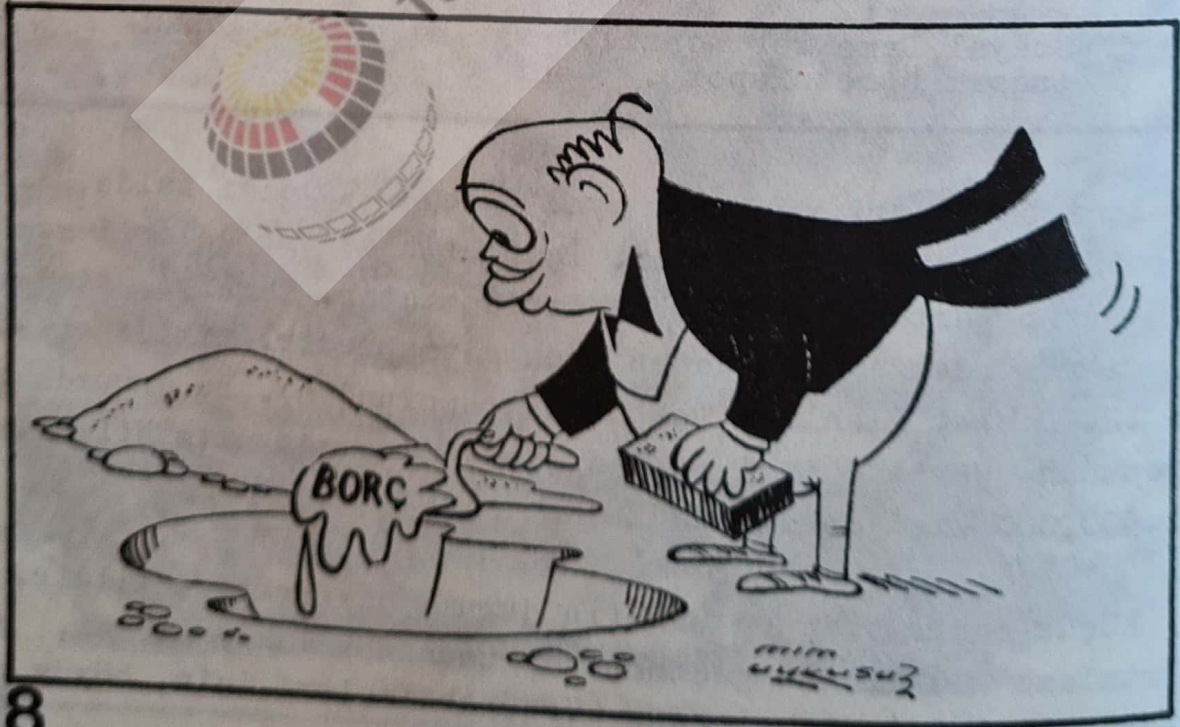
İşçi ücretleri yıllarca aynı düzeyde kaldığı halde, fiatlar büyük bir hızla artmıştır. İşçilerin ve dar gelirli memurların hayat şartları büsbütün ağırlaşmıştır. Türkiye, fiat artışları yönünden Avrupa'da en önde gitmektedir. (Yılda ortalama % 12. Devlet Planlama Teşkilatı raporundan). Bu durumda bir milyonunun üzerinde işçi yurt dışına çalışmaya gitmiştir. Ayrıca 1.300.000 kişi de sıradadır.

Küçük memurların ve esnafın durumu da farklı değildir. Ayda ortalama 700 TL ile geçinmek durumunda kalan memurlar, şehirlerdeki asgari yaşamlarını sürdürebilmeleri için, büyük mağ

zaların taksitle satış tuzaklarına düşmekte, maaşını taksitlere yatırmaktadır. Böylece yeni borçların yolu açılmakta ya şantı günden güne ağırlaşmaktadır. Arz-talep, rekabet, maliyet gibi hususlar nedeniyle zengin tüccar ile savaşmak zorunda kalan küçük esnaf, daha fazla dayanamayarak giderek işçilerin saflarına katılmaktadır. Bütün bu olaylar sonunda, sermaye tekeller halinde birikmekte ve küçük sermaye ise yok olmaktadır. (1971 yılında 88 küçük şirket iflas etmiştir. Bunların toplam sermayesi 21.891.000 TL idi).

Ülke iktisadi yönden tam bir çıkmaz içindedir. Bu nedenle piyasaya karşılıksız para sürülmektedir. Sonuçta hayat koşulları devamlı olarak bozulmaktadır.

Üçüncü Beş Yıllık Plan'a göre, kişi başına düşen milli gelir, 364 dolar-5095 TL'dir. Bu gelir Avrupa'da en az milli geliri ifade eder. Kaldı ki AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu) içinde bu gelir 6 kat daha az bir gelirdir. Gelir dağılımındaki adaletsizlik de bir başka önemli hususu meydana getirir. Yapılan araştırmalara göre Türkiye'de en yüksek gelire sahip % 20, milli gelirden % 60'ını almakta, en düşük gelirli % 20 ise milli gelirden ancak % 3 pay alabilmektedir. (Hacettepe Üniversitesi, Alt yapı araştırması, Yeni Ortam 11.9.1972).

Türkiye'nin " Müreffeh bir ülke " olduğunu söyleyen hakim sınıflar işte bu gerçekleri saklamağa çabalıyorlar. Yine aynı hakim sınıflara göre, Türkiye bağımsız bir ülkedir. Oysa gerçek durum nedir ? Türkiye'nin bugün içinde bulundu-ekonomik çıkmazın sebebi emperyalizme bağımlı olmasıdır. Hemen hemen bütün sanayi kollarında, yabancı sermaye hakim durumdadır. Yabancı sermaye daha cumhuriyetin ilânından on yıl geçmeden gelmeğe başlamış, İkinci Dünya Savaşından sonra ise ülkeyi tamamen etkisi altına almıştır. Trumann doktrini ve Marshall yardımı adı altında gelmeğe başlayan yeşil dolarlardan sonra, 1954 yılında hakim sınıfların tezgâhladığı yabancı sermayeyi teşvik kanunu ile yabancı sermaye aradığı teminatlı hukuki koşulları da elde etti. Kredi yolu ile gelen yabancı sermaye ağır şartlarını da beraberinde getirmiş Türkiye bu borçlarının faizlerini dahi ödiyemez duruma düşmüştür. Bunun sonucu yeni yeni krediler almak olmuş, ülkenin ekonomisi gittikçe bozulmuştur.

TÜRKİYE'NİN DIŞ BORÇLARI
(1969 yılı sonunda, milyon dolar)

Alacaklı ülkeler-Örgütler	Krediler	Faizler	Toplam
Uluslararası Örgütler	543	203	746
ABD	849	340	1189
B.Almanya	337	110	447
İngiltere	110	32	142
Fransa	81	20	101
İtalya	100	30	130
Diğer ülkeler	112	46	158
Yabancı firmalar	41	16	57
Konsolide ticaret odaları	37	1	38
Toplam	2.210	798	3.0008

Tablodan da görüldüğü gibi Türkiyenin üç milyar dolardan fazla dış borcu vardır. Bunun 798 milyon doları faiz borcudur. Baş alacaklılar Amerika BD ve B.Almanyadır. 746 milyar

dolar borçlu bulunduğumuz uluslararası örgütlerin çoğu , ABD' nin kurduğu şirketlerdir. Bu bakımdan bu borçları da ABD'ne olan borçlara eklemek gerekir. Türkiye dış borçları itibarıyla en fazla dış borçları olan ülkeler arasında baştan dokuzuncu idi.(1969 yılında).Daha sonraki yıllarda bu sırada bir değişme olmadı ama borçlarda azalma yerine artma oldu. Devlet tarafından alınan bu borçlar, genellikle silah alımında, lüks tüketim malları ithalinde kullanılmakta, montaj-ambalaj sanayiine yatırılmaktadır. Ancak alınan borçların büyük bir kısmı, daha önceki borçların tahakkuk eden faizlerine gitmektedir.

Yabancı tekeller ve devletler Türkiye'yi sadece kredi yolları ile değil, doğrudan doğruya sanayi kollarına sermaye yatırarak aşırı kârlar sağlama biçimiyle de hakimiyetlerini sürdürmektedirler. Hukuki mevzuat yabancı sermayeye gerekli teminatları yeterince sağlamıştır.

YABANCI SERMAYE YATIRIMLARI VE KÂRLARI
(Milyon dolar olarak)

Yıllar	Yabancı sermaye	Kârlar	Kâr yüzdesi
1951-63	575	297	% 51
1963-68	209	172	% 82
1968-70	95	97	% 101

Bu çizelgede de açıkça görüldüğü gibi, özellikle son yıllarda kâr transferlerinin, yatırılan sermayeyi aştığını görüyoruz. I.Erim Hükümeti bakanlarından Karaosmanoğlu bir basın toplantısında, 1967-70 yılları arasında, Türkiye'ye yapılan dış yatırımların 112,19 milyon doları bulduğunu, buna karşılık yabancı tekellerin, 121,9 milyon dolar kâr transferini gerçekleştirdiğini açıklamıştır. (Cumhuriyet 15.4.1971).

Bugün Türkiye'yi sömüren ve sömürüden daha fazla pay alabilmek için dalaşan, başlıca iki emperyalist güç vardır. Bunlar, Amerikan emperyalizmi ve başını Batı Alman emperyalizminin çektiği Batı Avrupa'nın emperyalist devletleri

dir. 1967 yılından bu yana, Batı Almanya, Türkiye ile yaptığı ticari ilişkileri hızla geliştirmiş, ve bugün, ABD' ni de geçerek, Türkiye dış ticaretinde birinci yeri almıştır. Batı Alman tekellerinin Türkiye'ye yaptıkları doğrudan sermaye yatırımları da son yıllarda hızla artmaktadır.

TÜRKİYE'NİN İHRACAT VE İTHALÂTI (1967-68)
(Milyon dolar)

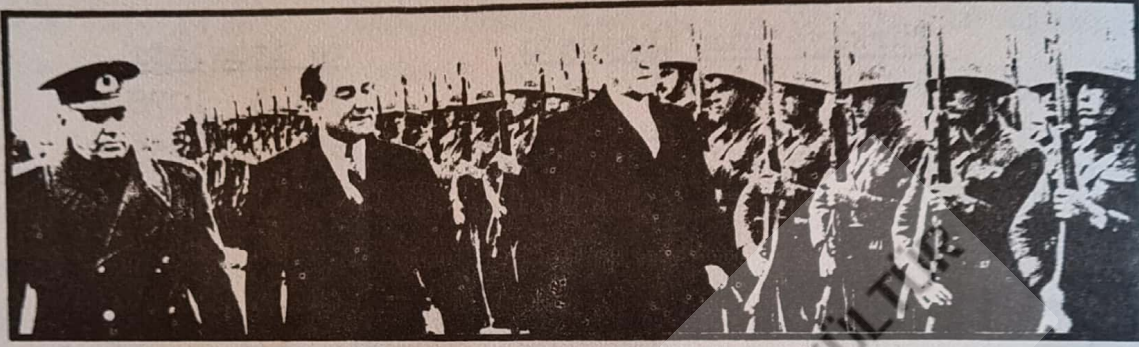
	<u>Türkiye'nin ihracatı</u>		<u>ve ithalatı.</u>	
B.Almanya	357,9	411,4	911,5	1078,3
ABD	511,8	382,4	852,9	755,6
İngiltere	576,1	215,7	596,7	709,2
İtalya	207,3	113,3	351,4	479,4

(Kaynak: Bundesstelle für Aussenhandelsinformation, Weltwirtschaft am Jahresende 1968-69, Cilt I, Sayfa 116, Köln, "Türkiyenin çeşitli devletlerle ticaretini gösterir istatistik").

Batı Almanya, ayrıca Türkiye'nin geri kalmışlığından , ve buna bağlı olan işsizlik probleminden yararlanmak suretiyle büyük kârlar sağlamaktadır. Ancak yine de Amerikan emperyalizmi hakim emperyalist güç olarak Türkiye'nin yeraltı ve yer

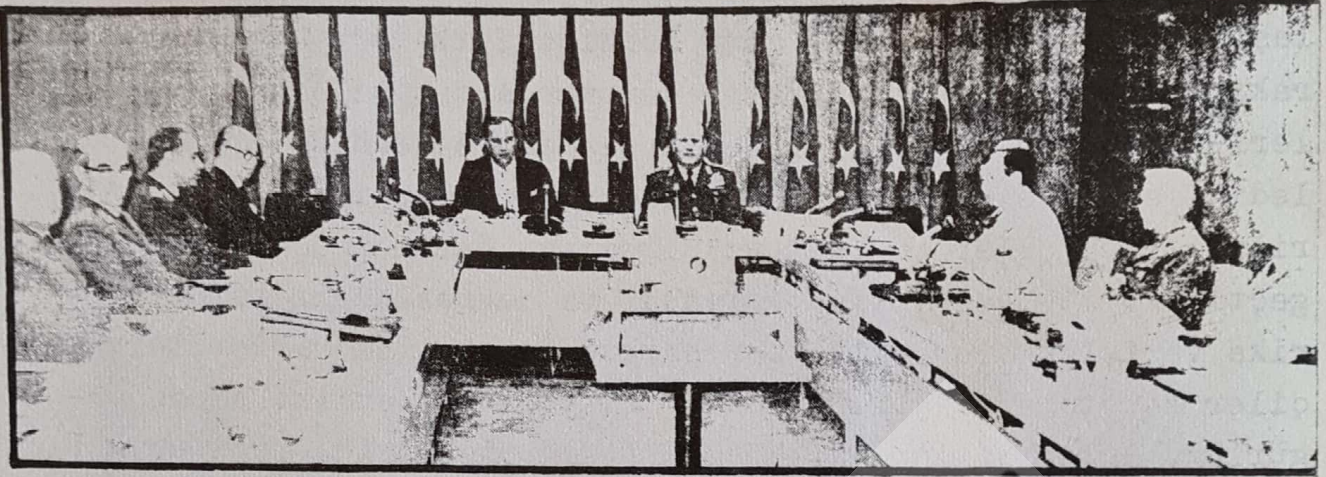
üstü servetlerini sömürmektedir. Bu iki emperyalist güç, devamlı olarak birbirleri ile dalaşmağa, pazarların yağmalanması itişmesine girmektedirler. Hal böyle iken hakim sınıfların temsilcileri, Türkiye'nin halâ bağımsız bir ülke olduğunu iddia ediyorlar. Gerçekler ise bunun tam tersini gösteriyor. Bu gün Türkiye, emperyalizmin hakimiyetinde, geri bırakılmış bir tarım ülkesidir. İktisadi gelişmesi bütünüyle dışa bağılıdır .

B.Alman emperyalizmine kapılar daha Menderes döneminde açılmıştır. Resimde B.Alman eski başbakanı Adenauer'in 1959 yılındaki ziyareti görülüyor. Günümüzde B.Alman emperyalizmi Türkiyede gittikçe güçlenmektedir.

İkinci Dünya Savaşından sonra Türkiye'yi kendine bağlayan emperyalizm, ancak kendisine bağlı bir gelişmeye izin vermiştir. Bunun sonucu tarım alanında feodal yapı tamamiyle tasfiye edilmemiş, sanayi alanında da ağır sanayi kurulmamıştır. Tarımda emperyalizme bağımlılık sonucu, bir tarım ülkesi olan Türkiye, dışarıdan tahıl ithal eden ülke durumuna düşürülmüştür. Sanayide ise, montaj-ambalaj işlerini yürüten, sözde sanayi kuruluşları yanında, başkaca sanayi ünitesi görülmez. Emperyalizm Türkiye'nin gelişmesini tayin etmektedir. Kendi menfaatleri icabı, gerçekci atılımlara engeller getirmektedir. Emperyalizm, Türkiye'deki hakimiyetini yerli işbirlikçileri aracılığı ile yürütür. Kısaca söylemek gerekirse Türkiye'nin geri kalmışlığının temel sebebi, emperyalist ülke ve tekeller tarafından soyulmakta oluşudur. Bu iktisadi bağımlılık zinciri kırılmadıkça, Türkiye için gelişme olanağı yoktur.

ellinci yılda türkiyenin siyasi durumu

Türkiyeyi yönetenler:
Milli güvenlik kurulu toplantıda

Bugün Türkiye'de askeri faşist diktatörlük hüküm sürmektedir. Bu diktatörlük, 12/Mart/1971' de Amerikancı Demirel iktidarı na işten el çektirerek gelmiştir. 1960-70 devresinde, ilerici ve devrimci güçler arasında, 1961 anayasasının liberal havasının da yardımı ile örgütlenmeler gerçekleşmiştir. Bu süreçte içinde halk yığınlarında huzursuzluklar artmış, iktisadi, ve sosyal birikimler bu hoşnutsuzluğun temel nedeni olmuşlardır. İşçiler, köylüler, küçük esnaf, aydınlar, memurlar, öğrenciler, ve Kürt halkı , çeşitli eylemleri ile tepkilerini, ihtiyaçlarını dile getirmişlerdir. Özellikle işçi sınıfı sayısız grev, yürüyüş, ve fabrika işgallerini yürüttüler. Talepleri genellikle iktisadi idi. Ücret artması, iş güvenliği, gibi sosyal ve iktisadi hakların alınması için eylemler yürütülüyordu. Fakat emperyalizmin uşağı olan hükümetler, en tabii hakları için mücadele eden işçilerin üzerine polis ve jandarmayı saldırdılar. Bu mücadeleler sırasında işçiler sık sık polislerle çatıştılar, jandarmalarla döğüştüler. Mücadeleleri sırasında pekçok şehit verdiler. Ve bu mücadelelerinde gördüler ki, devlet işçinin ve köylünün devleti, hukuk işçi ve, köylünün hukuku değildir. Devletin bütün kurumları hakim sınıfların elinde ve onların hizmetindedir. Kitle hareketleri bu gerçeğin kavranmasından sonra , siyasi nitelik kazanmağa

başladı. Eylemlerde " Kahrolsun emperyalizm " , " Kahrolsun Amerika " , " Demirel istifa " gibi sloganlar kullanıldı. İşçi hareketleri, en üst noktasına 15-16 Haziran olaylarında ulaştı. Demirel iktidarı, sarı sendika Türk-İş'e, işçileri zoraki bağlamak için sendikalar kanununda değişiklik yapmayı ileri sürdü. Bu teklif işçilerin serbestçe sendika kurma, dilediği sendikaya üye olma hakkını ellerinden almak için getirilmişti. İşçiler bu kanunun çıkmasını önlemek için direnişe geçtiler. 15/Haziran'da, İstanbul ve çevresindeki bütün fabrika ve işletmelerde işçiler boykot hareketine giriştiler. İşçiler her tarafa yürüyüşler düzenlediler. Sendika seçme özgürlüğü için yapılan bu eylemleri dağıtmak için, işçilerin üzerine polis ve jandarma saldırtıldı. İki gün süren bu işçi eylemlerine 100.000 üzerinde işçi katıldı. Çatışmalar sırasında üç işçi şehit edildi. Yüzlercesi yaralandı, tutuklandı, hapisanelere dolduruldu. Bu olaylarda işçiler devletin ve ordunun niteliğini daha iyi kavradılar. 15/16 Haziran direnişi , hakim sınıflarda büyük korkulara sebep oldu. Onlara işçilerin gücünü gösterdi.

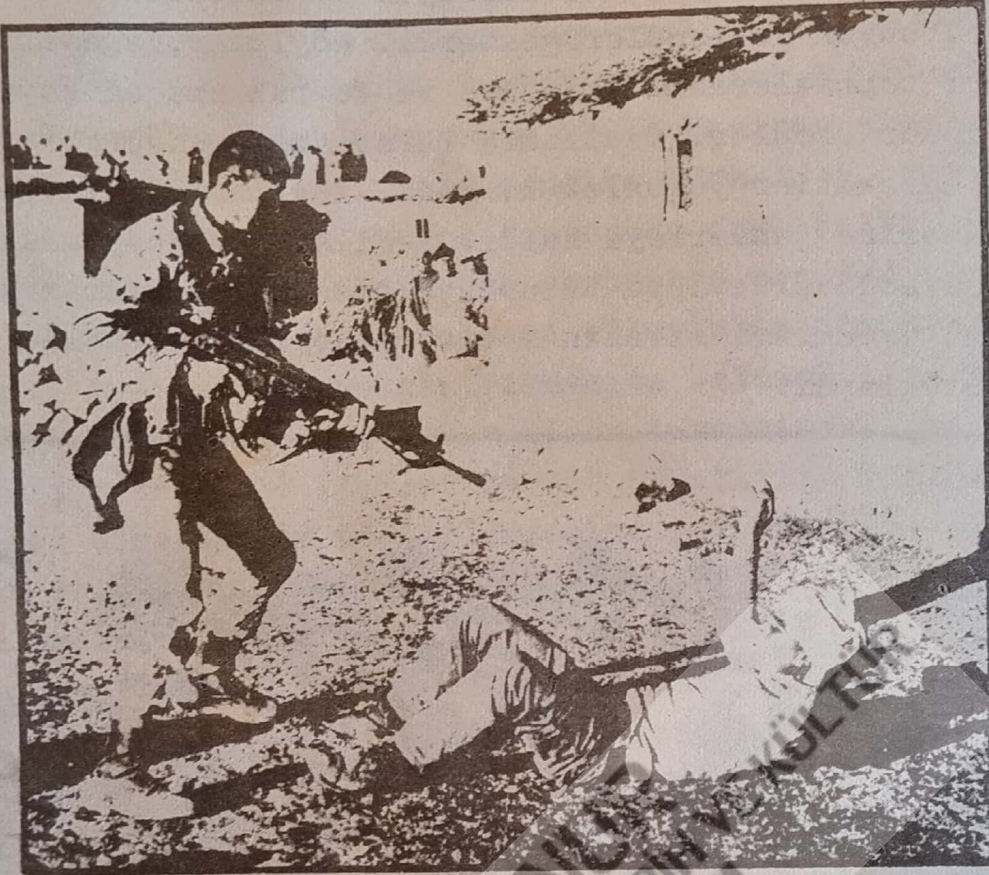

15/16 HAZİRAN 1970 - ŞANLI İŞÇİ MÜCADELESİ

Köylülerin, toprak ve hürriyet mücadelesleri de 1960-70 döneminde, büyük gelişmeler gösterdi. Köylüler, ağaların gaspettikleri topraklardaki ekinlere ve topraklara el koyma hareketlerini sürdürdüler. Özellikle Turanlar ve Kayabaşı gibi kırsımlarda hareketler yoğunluk kazandı. Amerikancı hükümet, köylülerin üzerine jandarmayı saldı. İşçiler gibi köylüler de bu olaylar sayesinde devleti ve orduyu daha doğru olarak kavradılar. Köylü eylemleri sırasında birçok köylü şehit oldu, yaralandı, tutuklandı.

Milli Kurtuluş Savaşı sırasında, kendilerine milli haklarının tanınacağı vaad edilen Kürt halkı, bu söz yerine getirilmediği ve ırkçı baskı sürdürüldüğü için, cumhuriyet tarihi boyunca milli hakları uğrunda mücadeleler vermiştir. Bu mücadeleler devlet tarafından kan ve ateşle bastırılmıştır. Kürt halkının bu mücadelesi 1960-70 döneminde büyük boyutlara ulaştı. Bu mücadeleyi bastırmak için hakim sınıflar, bir yandan bölücülük edebiyatını sürdürürlerken, bir yandan da Kürt halkına uyguladıkları baskıları yoğunlaştırdılar. Özel olarak yetiştirilen komando birlikleri, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde Kürt halkına hayatından bezdiren işkenceler uygulamışlardır. Ancak Kürt halkı bu terörden yılmıgınlığa düşmedi, artan bir bilinçle mücadelesine devam etti

Hekim sınıflar 12 Mart 1971 den bu yana halkımızın gözünü korkutmak için sayısız manevralar düzenledi. Bu manevralara "Yavuz" "Alpdoğan" gibi tarihte zalim ve faşistliğiyle ün salmış sultan ve paşaların ismi verildi. Resimde "Alpdoğan 73" tatbikatından gerillayı yok etme hareketi görülüyor.

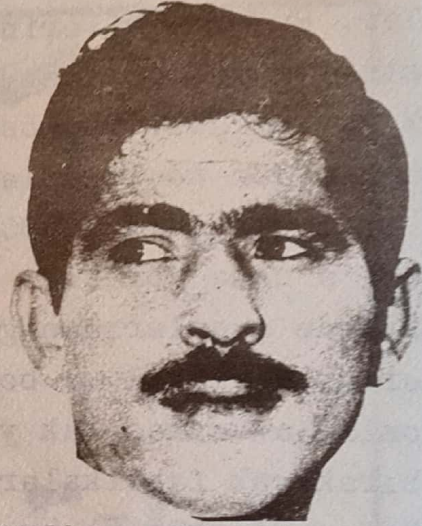
Üniversite ve yüksek okul öğrencileri de 1960-70 döneminde ve bilhassa emperyalizme karşı mücadelede en ön saflarda yer aldı. Türkiye'de sürekli olarak ilerici-devrimci oluşu ile beliren gençlik kesimi 1960-70 döneminde de bu geleneğe bağlı kaldı. Bütün toplumsal olaylarda ön saflarda yerini aldı. Öğrenciler, 1968 yılında " Demokratik üniversite " şiarı ile mücadelelerini sürdürdüler. Boykot ve işgallerle okullarda seslerini duyurmaya başladılar. Bu eylemleri sırasında öğrenciler polis, jandarma ve hükümet tarafından örgütlenmiş gerici çetelerle kıyasıya savaştı. Nice şehitler verdiler. Öğrenci gençlik, kısa bir süre sonra, "Demokratik Üniversitenin " olanaksız olduğunu kavrayarak, "Demokratik ve Bağımsız Türkiye sloganı ile mücadelesini sürdürdü. Emperyalizme karşı, yürüyüşler, mitingler, gösteriler dü

zenlediler. Bu gösterilerin en büyüğü 16/Şubat/1969'da olmuştur. Gösteriye 40.000 'den fazla işçi, öğrenci ve her tabakadan halk katılmıştır. Bu gösteri hükümetin polisi ve yine hükümet tarafından teşkilatlanan gericilerin saldırısına uğradı. İki işçi öldürüldü. 400 kişi yaralandı. Gençler bu olayla bir def'a daha gördüler ki burjuva devleti ile savaşmadıkları taktirde amaçlarının gerçekleşmesi hayaldir. Gençlik yapılan her grev, işgal ve boykotta faal görev alarak halkın içinde, onlarla kaynaşarak yiğitçe dövüştü. Pekçok genç okullarını bırakarak fabrikalara ve köylere gittiler. Halkı örgütleme çabalarında bir ölçüye kadar başarılı olan gençlik, mücadelesini halk ile beraber sürdürüyordu.

Halktan yana sanatçılara
zindan: Yılmaz Güney

Halk aşığına işkence
Aşık Mahzuni Şerif

Demokrat gazetecilere pranga
Turhan Dilligil - Çetin Altan

Sanatçılar ve diğer aydın guruplar üzerindeki baskılar da artarak bu kesimleri yek vücut halinde direnişe sürükledi. 1970 yılı sonlarına doğru halkın devrimci talepleri mevcut hu kuki engellerle durdurulamayacak duruma geldi. Bunun üzerine, emperyalist tekeller, Türkiye'deki işbirlikçilerine, ne paha-sına olursa olsun, halkın mücadelesini bastırma ve emperyalizmin menfaatlerini koruma emrini verdiler. Bu emir 12/Mart/971 de verilen " Kemalist görüşe sığınmış, reform palavralarını" taşıyan muhtıra ile yerine getirildi. Muhtıra ile Amerikancı Demirel'e işten el çektirildi. Türkiye'nin en önemli 11 ilin de sıkı yönetim kuruldu. Halkı ve dünya kamu oyunu yanıltmak için, parlamento dağıtılmadı. Ama Türkiye, askeri faşist dik tatörlükle idare edilmeğe başladı.

12 Mart Muhtırası şöyle idi:

- "1-Parlamento ve hükümet, süregelen tutum, görüş, ve icraatı ile, yurdumuzu anarşi, kardeş kavga sı, sosyal ve ekonomik huzursuzluklar içine so karak, Atatürk'ün bize verdiği uygarlık hedefi ne ulaşmak ümidini kamu oyunda yitirmiş ve a-na yasanın öngördüğü reformları tahakkuk etti-rememiş olup, Türkiye Cumhuriyeti'nin geleceği ağır bir tehlike içine düşürülmüştür.
- 2-Türk milletinin ve sinesinden çıkan silahlı kuvvetlerin bu vahim ortam hakkında duyduğu üzüntü ve ümitsizliği giderici çarelerin, partilerüstü bir anlayışla meelislerimizce değerlendirilerek mevcut anarşik durumu giderecek, ve anayasanın öngördüğü reformları Atatürk'çü bir görüşle e-ele alacak ve inkilap kanunlarını uygulayacak, kuvvetli ve inandırıcı bir hükümetin demokra-tik kurallar içinde teşkili zaruri görülmekte-dir.
- 3-Bu husus, sür'atle tahakkuk ettirilmediği tak-tirde Türk Silahlı Kuvvetleri kanunların ken-disine vermiş olduğu Türkiye Cumhuriyetini ko

rumak ve kollamak görevini yerine getirerek i dareyi doğrudan doğruya üzerine almağa kararlıdır. Bilgilerinize. "

Hükümet görüldüğü gibi, genel olarak iki şeyle suçlanmıştı:

a-Memleketi, anarşi, kardeş kavgası, sosyal ve ekonomik huzursuzluk içine sokmak.

b-Anayasanın öngördüğü reformları yerine getirmemek...

12/Mart 19/1 darbesinden sonra kurulan hükümetlerin programları buna uygun olarak iki noktada toplanıyordu. Anarşi ve kardeş kavgalarına son vermek, huzur ve sükunu sağlamak ile anayasanın öngördüğü reformları yapmak.

Darbeden sonra gelen hükümetlerin yaptıklarını incelemek, bu hükümetlerin karakterlerini anlamak bakımından gereklidir. Öncelikle "huzur ve asayiş" sağlamak amacıyla şunlar yapılmıştır :Bütün ilerici teşkilatlar yasaklandı. Parlamentocu Türkiye İşçi Partisi kapatıldı. Üyeleri, yöneticileri tutuklanarak, Sıkıyönetim mahkemeleri tarafından 15 yıl

la kadar hapis cezasına çarptırıldılar. İşçilerin ekonomik haklarını savunan DİSK (Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) yasaklandı, yöneticileri tutuklandı. Grevler yasaklandı. Grev yapan işçilerin üzerine polis ve jandarma birlikleri salındı. Patronlar, bütün grevlere lokavt uygulaması ile karşılık verdiler. (1970 de, 1385 lokavt , 1971 de 2064, 1972 de 2782 lokavt. Kaynak,Türk-İş genel kurul raporu Ankara 1973 İsmail Cem 7/8/1973 Milliyet) Mücadele tecrübesi olan köylere jandarma karakolları kuruldu. Mücadeleci köylüler tutuklandı, zindanlara atıldı. Kürt köylerine özel komando birlikleri gönderildi. Silah aramak bahanesi ile Kürt köylülerine görülmedik işkenceler yapıldı. Kürt aydınları tutuklandı. Bu faşist baskılar, köylerin, bombalanmasına kadar vardırılmış, bu gerçek kamu oyununa, Palu köyünün bombalanmasından sonra, hükümet sözcüsü tarafından, yanlışlıkla yapılmıştır şeklinde aksettirilmiştir. 12.Mart'tan bu yana, 10.000 ' in üzerinde Türkiye li işçi, köylü, genç, aydın, sanatçı, memur, esnaf, öğretmen zindanlara atıldı. Yurtsever gençler, sokaklarda haince kurşunlandı. Darbeden sonra 35 yurtsever ordu ve polis birlikleri tarafından gaddarca öldürüldü. Zindanlara atılan binlerce yurtsevere alçakca işkenceler ya

İşkenceyle öldürülen
Hatice Alankuş

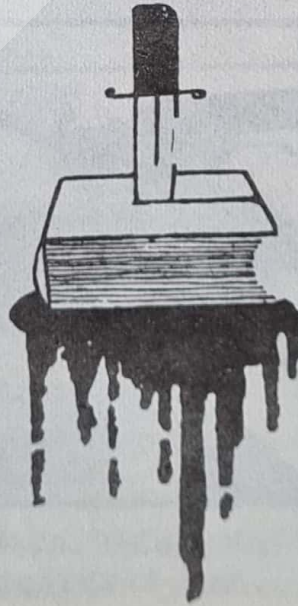
Faşist işkenceler sonucu intihar
etmek isteyip, sakat kalan Z. Aksoy

pıldı. Bu işkenceler sonunda Hatice Alankuş ve İbrahim ay
pakkaya öldüler. Gençliğin bütün kitle teşkilatları yasak
landı. Dev-Genç kapatıldı. Yöneticileri ve üyeleri, gerek,
radyo ve gerekse resimli duvar ilanları ile arandı. Pek çok
yurtseveri bulmak için özel mükafat vaaddedildi. Bütün de-
mokratik kitle teşkilatları yasaklandı. (Sosyal Demokrasi
Dernekleri Federasyonu, Doğu Devrimci Kültür Ocakları, Tür-
kiye Öğretmenler sendikası, İlkokul Öğretmenleri sendikası,
Türk Hukuk Kurumu, Üniversite asistanları Sendikası, Mimar-
lar Odası, ve bütün fakülte ve yüksek okul öğrenci dernek-
leri.). Birçok öğretmen işlerinden uzaklaştırıldı ve tutuk-
landı. Sıkıyönetim tarafından özel askeri mahkemeler kurul-

Faşist askeri hakim bir ölüm kararı daha veriyor

du. Mahkemelere hukukla ilgisi bulunmayan, ama faşistliği i
le ün salmış subaylar tayin edildi. Mahkemelerde sanıklara
ve sanık avukatların savunmaları engellendi. Bu kanunsuz as
keri mahkemeleri, sıkıyönetim kalktıktan sonra da sürdürebil
mek için, Devlet Güvenlik Mahkemeleri kuruldu. Bütün dünya-
da serbestçe satılan 140 kitap Türkiye'de yasaklandı. Ev-
lerinde yasak kitaplar bulunduranlar tutuklandı.

Orduda geniş çapta tasfiyeler yapıldı. Üniversite özerkliği kaldırıldı. Üniversitelerde de karakollar kuruldu. Üniversite ve yüksek okullardaki ileri ci ve demokrat öğretim üyeleri görevlerinden alındı. Bazılarına ağır zindan cezaları verildi. (Mesela, Erzurum Üniversitesi öğretim üyesi İsmail Beşikçi " Doğu Anadolu'nun düzeni " adlı araştırması yüzünden 13,5 yıl ağır hapis ile cezalandırıldı, 8 yıl sürgün ve müebbeten kamu haklarından mahrum edildi.). TRT'nin özerkliği kaldırıldı. Halkın gözünü korkutmak için büyük askeri manevralar düzenlenerek özellikle Doğu bölgesindeki Kürt halkını manevi baskılarla sindirmeye çalıştılar. " Yavuz 71 " , "Alpdoğan 73 " gibi tatbikatlarda, zalimliği ve faşistliği ile ün yapmış kişilerin isimleri bilhassa tatbikatın ismi olarak seçildi. Bu tatbikatların amacını bulmak bir mesele olmasa gerektir. İlerici yayınlar yayınlayan yayınevi sahipleri, sırf kitapları yayınladıklarından dolayı, ağır zindan cezalarına mahkum edildiler. (Mesela Süleyman Ege, sadece yayıncılık suçundan dolayı, 30 yıl zindan ve 13 yıl da sürgün cezasına mahkum edildi).Dünya Hukuk Tarihinde, bir yayıncıya verilebilecek en ağır cezanın da üzerinde, en ağır cezadır. Mu zaffer Erdost, yine aynı şekilde sırf yayıncılık nedeniyle ağır ceza talepleri ile yargılanmaktadır.

Görevi halkın mücadelesini bastırmak olan ordu
kış tatbikatında

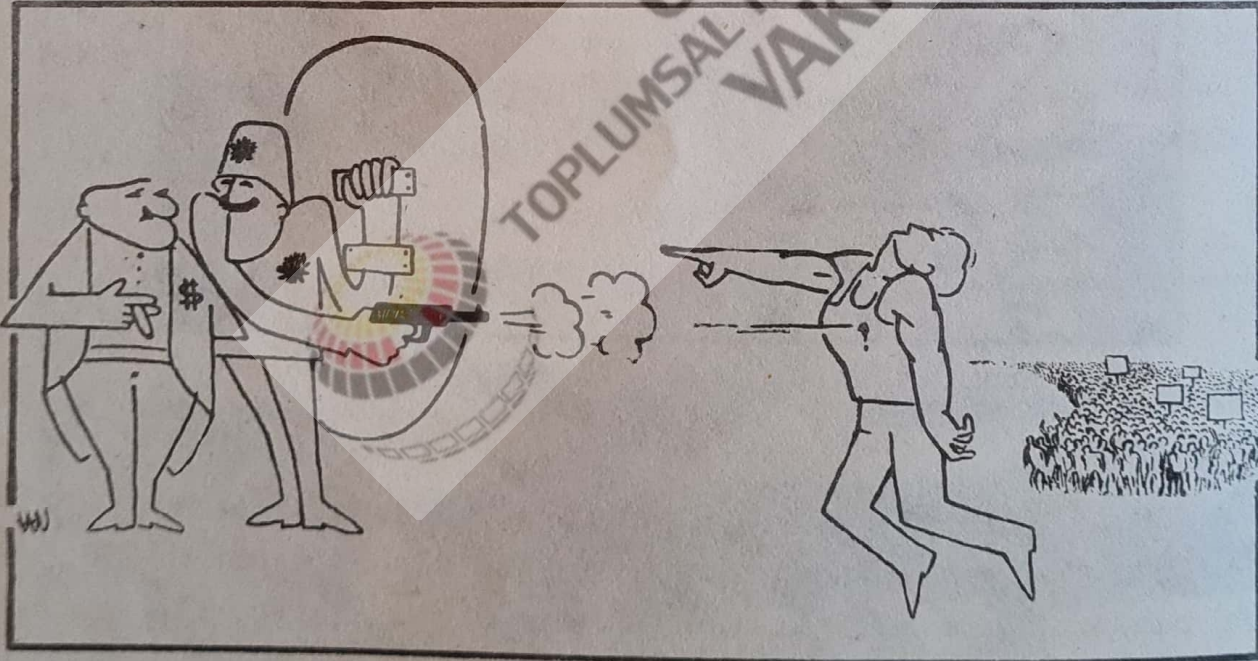

Hakim sınıfların huzuru, halkımıza zulüm demektir

Genel olarak söylemek gerekirse : Faşist askeri dik tatörlük, " Huzur ve asayişini sağlamak " adı altında, halkı mızı cehennem azabının kısıkaçları arasına almıştır. Bir a vuç emperyalist ve onların maşaları, rahatça ülkemizi soy-
sun diye, bu talan furyasına karşı koyanları, zalimce ezme
ğe çabaladılar. Aslında, onların anladığı " Huzur ve sü-
kun ", bir avuç para babası, toprak ağası ve kodamanın hu-
zur ve sükunudur. Onların huzur ve sükunu ise halkımıza
zulüm ve sömürü demektir.

Askeri faşist diktatörlüğün, reformlar konusunda ne ler yaptığına bakarak, bunların halk düşmanı niteliğini ko laylıkla görmek mümkündür. 12/Mart darbesi ile iş başına getirilen iktidarlar, muhturanın en önemli saydığını söyle diği reformlar konusunda neler yapmışlardır ? Reform gere- ği üzerinde duran hakim sınıflar, halkın değişiklik isteği ni anlamışlardı. İşte bu yüzden, ülkede bir reform furyası dır gidiyordu. Geniş çaplı reform kandırmacası başladı.

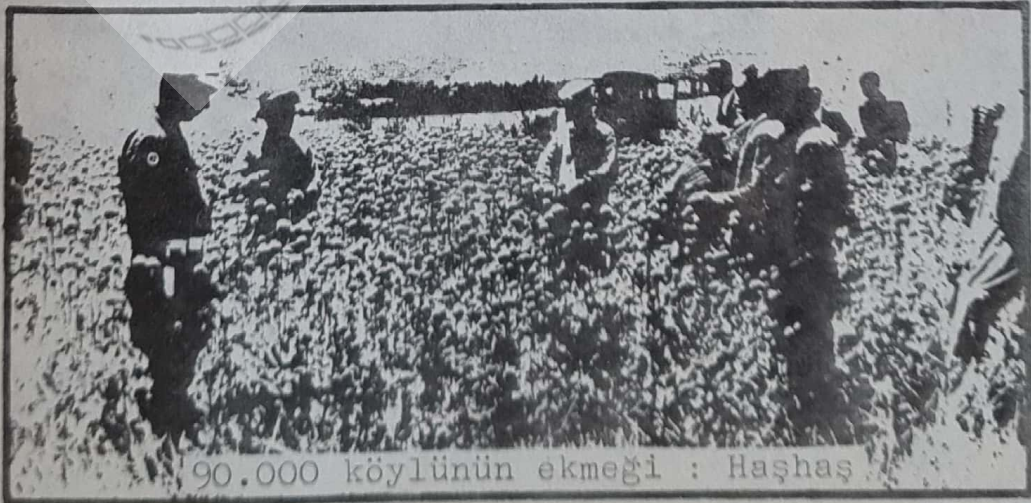
Reform adı altında yapılanlara gelince : Hakim sınıflar ön- ce, 1961 yılında halk oyuyla kabul edilen anayasayı lüks ilân ettiler ve anayasayı, kendi deyimleri ile " Reforme " ederek faşist bir anayasa haline getirdiler. Anayasanın en önemli maddeleri değiştirildi. Toplantı özgürlüğü, yürüyüş özgürlüğü, haberleşme özgürlüğü, teşkilatlanma özgürlüğü or tadan kaldırıldı. Anayasa, 1938 Mussolini İtalya'sının fa şist anayasasını aratacak duruma getirildi. Faşistler bir yandan anayasayı değiştirirken diğer yandan da binlerce yü- rekli yurtseveri yargılıyorlar ve zindanlara atıyorlardı.

Anayasa değiştirilirken bir yandan da elli yıldır sö zü edilen, toprak reformu, yeniden üzerinde en çok durulan konulardan biri haline geldi. Faşist askeri diktatörlük pra tikte, iktidarı ele alır almaz ilk olarak toprak reformu ya pacağını ilan etti. Toprak reformu için bir sürü komisyon _

lar kuruldu. Bu komisyonları, alt komisyonların kurulması işi izledi. Böylelikle, güya bu komisyonlar çalışmalara başladılar. Bu yutturmacanın ortaya atılmasının sebebi açıktır. Nüfusun % 70'ini köylülerin teşkil ettiği bir ülkede, bu kesimi yanına almayı bilmeyen bir iktidâr, uzun süre iş başında kalamaz. Toprak reformunda, faşistler tarafından, bu yüzden, toprak ve özgürlük isteyen köylüleri kandırmak, uyutmak için ortaya atıldı. İlk önce, toprak dağıtacaklarını ilan eden faşistler, şimdi dağıtılacak toprağın bulunmadığını, toprak reformu değiminden, tarımın makineleşmesinin anlaşılmaması gerektiğini utanmadan söylüyorlar. Çok gürültüsü edilen toprak reformu da bir kere daha rafa kaldırılmış oldu. Böylece halkımız, halk düşmanlarından toprak dağıtılmasının beklenemeyeceğini gördü.

Hakim sınıflar toprak reformunu yaparak, tarım kesiminde çalışan, geniş yığınların hayat şartlarını düzelteceklerini ilan ettiler. Ama onların son üç yıl içinde uyguladığı politika, köylüyü daha da derin sefalete itti. 1971 Kasım ayında, ABD'nin başkanı Nixon'un bir emri ile haşhaş ekimi yasaklandı. Haşhaş Türkiye'de 90.000 köylü ailesinin gelir kaynağı idi. Bu ailelerin tek gelir kaynağı olan haşhaş, bir yabancı devletin emri ile kaldırılmış oldu. Hükümet yetkililerinin açıkladığına göre, işsiz kalan bu ailelerin, yeni bir işe intibak edebilmesi, ihracatımızın durması ve iç ticaret şartları nedeniyle Türkiye, 6.000.000.000 TL zarara uğramaktadır. (Tercüman 13.11.1971).

90.000 köylünün ekmeği : Haşhaş

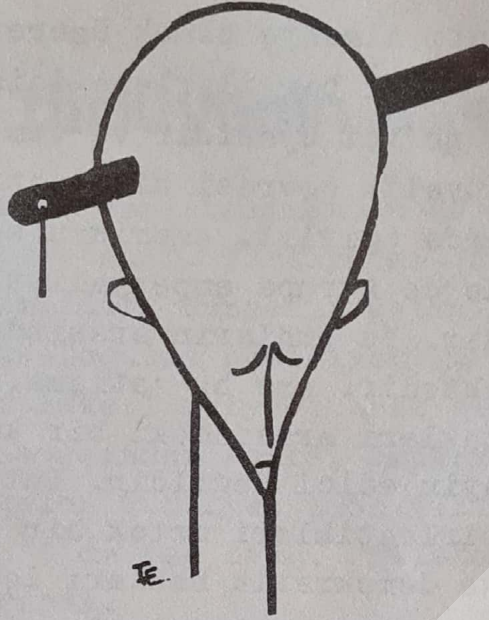
Amerikan hükümeti, haşhaş ekiminden doğan zararı gidermek için Türkiye'ye , 35.000.000 dolar vermektedir. Bu zararın ancak % 9'udur. İşte, emperyalizme bağımlılığın önemli bir sonucu budur. Nixon'un " İnsanlığa yardım " olarak tezgâhladığı oyun, yaklaşık olarak 4,5 milyon insanın açlığa terk edilmesidir.

Taban fiatları, hükümetler tarafından tesbit edilmekte olan, pamuk, tütün, çay, fındık gibi ürünlerde uyguladıkları fiat politikası sayesinde, iki yıldır iktidarda bulunan faşist hükümetlerin, halk düşmanı karakterini bir kere daha ortaya çıkarmıştır. Büyük tüccarları kayıran , ve üreticinin belini bir kat daha bütün bu taban fiatı uygulama politikası lanetlemek için 1972 yılında birçok pamuk üreticisi, pamuklarını tarlalarda yaktılar.

Tarım konusunda, bütün icraatı halkın büyük çoğunluğunu meydana getiren köylüleri daha da sefil ve perişan etmek olan faşist hükümetler, izledikleri enflasyonist politika ile de, emekçi halkı açlığa mahkum etti. Türkiye özellikle fiatların en hızlı arttığı ülke olmakta, Avrupa'da en ön sırayı almaktadır. Ücretlerin ise en yavaş seyir izlediği ülke de yine Türkiye'dir. 1972 yılında ortalama fiat artışı % 12 idi. Bu yıl bu sayının çok daha yüksek olacağı sanılmaktadır.

Tarım ülkesi Türkiyede piring kuyruğu

Hakim sınıflar, son zamanlarda bir de " Eğitim reformu " yaptılar. Bu "reform " ile yüksek öğrenim paralı hale getirildi. Böylece Türkiye'de işçi köylü çocukları bundan böyle yüksek öğrenim yapamayacaklardır. Bunun adını " Reform " diye gösteren hakim sınıflar, aslında yüksek öğrenim kurumlarını, çalışan sınıfların çocuklarına açılma kapatmaktadırlar. Ama artık kimseyi kandıramazlar. Halkımız son üç yıl içinde, hakim sınıfların reform dedikleri şeyin ne demek olduğunu iyice görmüştür. Bunların reformu, bir avuç işbirlikçi sermayedar, toprak ağası ve bürokrat sermayedara milyonlar, milyonlarca halk yığınlarına sefalet getirir. Bunların reform anlayışı işte budur .

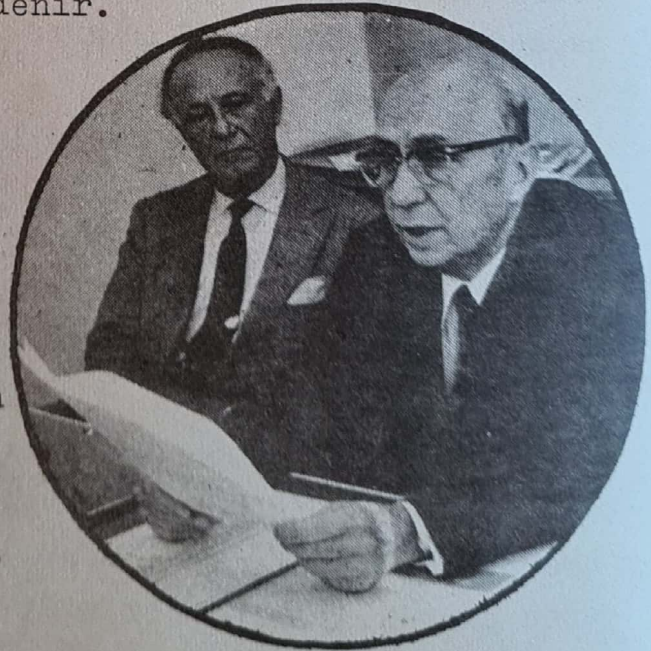
29/Ekim'i büyük tantanalarla kutlamağa hazırlanan, gerici iktidar mensupları, çıkardıkları kutlama kanunun - da Türkiye'nin demokratik, laik, sosyal hukuk devleti olduğunu söylüyorlar. Şimdi gerçeklere şöyle bir göz atalım. Cumhuriyetin kuruluşundan elli yıl sonra, Türkiye'de emperyalizm ve yerli ortaklarının, faşist diktatörlüğü sürmektedir. Bu diktatörlük içte, gerici hakim sınıfların, sadık koruyucularıdır. Dışta ise başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, emperyalizmin menfaatlarını korur. Türkiye'de bugün esas olarak Amerikan emperyalizmi hakim durumdadır. Bununla

birlikte, başta Batı Almanya olmak üzere Batı Avrupa'nın emperyalist güçleri hızlı bir ilerleme içindedir. (Türkiye Ortak Pazar - AET geçici üyesidir ve tam üyeliğe adaydır. 3 yıl sonra geçici üyelik devresi bitecektir). Buna bağlı olarak siyasi iktidarda ağırlık, Amerikan emperyalizmindedir. Ama, hükümet içinde de Avrupa emperyalistlerinin temsilcileri de bulunmaktadır. Ve bunların arasında sürekli çatışma abildigine sürmektedir. Ama bu çatışma, emperyalistler ile onların yerli ortakları arasındaki bir kâr bölüşülmesi çatışmasıdır, ve tayin edici değildir. Bütün emperyalist uşığı iktidarların birleştikleri ortak bir nokta vardır:

halkın ekonomik ve demokratik hakları için verdiği mücadele ne pahasına olursa olsun bastırılmalı ve emperyalizmin menfaatları mutlaka korunmalıdır. Bunun bir sonucu olarak Cumhuriyet tarihinin hiçbir döneminde işçi ve köylülere kendilerinin örgütlerini kurma hakkı tanınmamıştır. Her türlü ilerici harekete karşı, azgın bir saldırıya girişilmiştir, son üç yıl içinde ise bu saldırı halkımızın bugüne kadar iştmediği düzeye varmıştır.

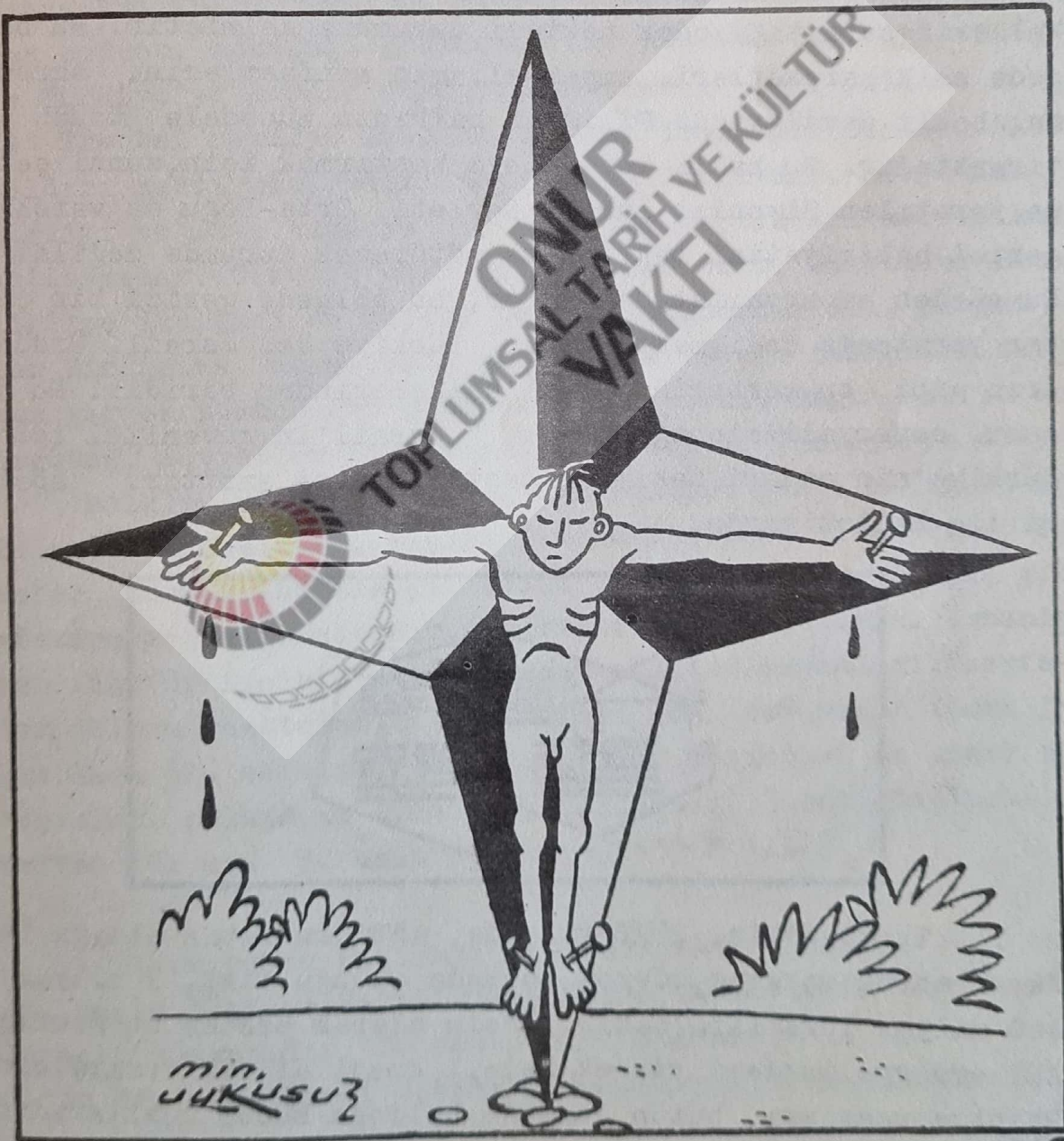
Türkiye'nin siyaseti, bugün iktisadi yapıya uygun olarak, emperyalist tekellerin ve devletlerin menfaatleri ile çevrili olup, yerli işbirlikçiler aracılığı ile uygulanmaktadır. Bu siyaset, yarı-sömürge, yarı-feodal bir devletin siyasetidir. Yabancıların menfaatlerini güden bir siyasi uygulamaya, bağımlı siyaset denir.

Türkiyenin en büyük işbirlikçi patronlarından N.Eczacıbaşı ve V.Koç Faşist hükümetler bunların temsilcisidir...

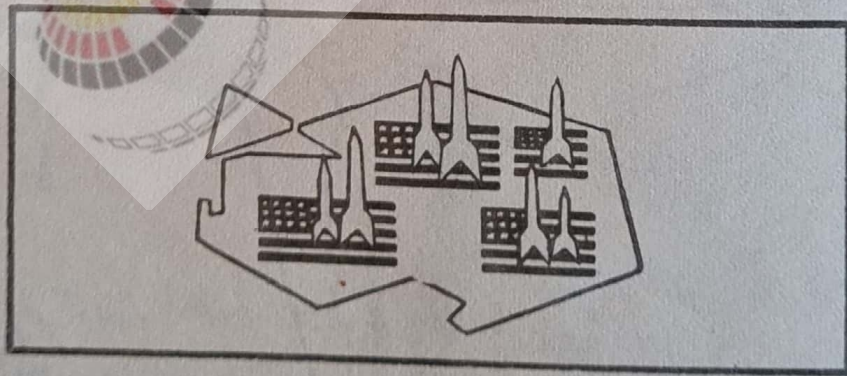

ellinci yılda türkiyenin askeri durumu

Türkiye, stratejik yeri bakımından da emperyalist güçlerin dikkatini çekmektedir. Türkiye'nin coğrafi durumu askeri yönden çok önemlidir. Dünyanın petrol üretiminin 2/3-sinin yapıldığı Orta-Doğu'da hakimiyet kurmak isteyen bir emperyalist güç, mutlaka Türkiye'yi ele geçirmek zorundadır. İkinci Dünya Savaşından sonra, emperyalizme kesinlikle bağımlı duruma gelen Türkiye, 1952 yılında saldırgan NATO'ya girmiş, 1955 ' de ise İran, Pakistan, İngiltere ve ABD ile CENTO'ya girdi.

Bugün, 500.000 kişilik, Amerikan ve NATO silahları ile donatılmış Türk Ordusu, Orta-Doğu'da en büyük silahlı gücü meydana getirir. Ordunun komuta kademesi, direk olarak icinde bulunduğu NATO komuta kademesine bağlıdır. 60.milyarlık bütçenin 20 milyar tutarındaki bölümü, Milli Savunma gideri olarak harcanmaktadır. Türkiye, nüfusuna oranla, NATO-da, en büyük orduya sahip ülkedir. Askeri harcamalar, kişi başına gelire oranla, Fransa ve Almanya'dan daha yüksektir. (Cumhuriyet 19.9.1967). Bu denli yüksek harcamanın iki önemli görevi vardır. Türkiyede ve Orta-Doğu'da emperyalizmin çıkarlarını korumak. Amerikan emperyalizmi, Vietnam-da ağır darbeler yedikten sonra, Orta-Doğu, emperyalist te-kellerin çatıştığı odak noktası durumuna gelmiştir. Bu bölgede halk hareketleri, emperyalizmin menfaatlarını sarsmakta, haklı davalarında Filistin halkının mücadele gücünü arttırmaktadır. Bu haklı mücadeleyi bastırmak için, sunni şekilde yaratılan Siyonist İsrail Devleti, Orta-Doğu'da varolan, gerici hakimiyetini tek başına götürecek durumda değildir . Bu yüzden emperyalist devletler, bu bölgede gerici bir çem-ber yaratmağa çalışmaktadırlar. Türkiye de, İsrail, Ürdün , İran gibi, bu çemberin önemli halkalarından biridir. Bu hu-susu, emperyalizmin ağababası " İsrail'in güvenliği için , Türkiye'nin askeri bakımdan desteklenmesi şarttır." sözle-ri ile belirtiyordu.

Türkiye'nin, 1972 yılında, ABD'den satın aldığı 54 a-det Phantom uçağına ödemek zorunda olduğu fiat, 7 milyar 400 milyon Türk Lira'sıdır. Peşin olarak ödenen bu meblâğı, ABD emperyalistleri yüksek faizli kredi olarak vermişlerdin Phantom uçakları, bütün dünyaca bilinen hücum uçaklarıdır.

Oysa, Dışişleri Bakanlığı yaptığı açıklamada, " Bu uçakları savunma için alıyoruz " demektedir. ABD başkanı Nixon'nun görüşleri paralelinde konuşan Savunma Bakanı İzmen ise " Bu uçakları, jeopolitik konumu içinde, genel stratejik hedeflerin çerçevesi, gereği, silahlı kuvvetleri kuvvetlendirmek amacıyla ile alınmıştır " diye konuşmuştur. Bütün bu sözlerin a çıkcası şudur : Başta ABD olmak üzere emperyalizmin Orta-Doğu'ki çıkarlarını korumak ve Orta-Doğu halklarının, kurtuluş mücadelesini bastırmak için Türk ordusu silahlandırılmaktadır. Bu planın bir bölümü olarak, son günlerde, ABD ve Batı Almanya'dan, hücumbotları alınmıştır. Satın almalar dı şında, Batı Almanya, Türkiye'ye, 1964-71 döneminde askeri a landa kullanılabilen 380 milyon mark vermiştir. Ayrıca, Alman ordusu, eskidiği gerekçesi ile kullanmadığı malzemeleri de Türkiye'ye yardım diye yollamaktadır. 1971 yılında 20 a det Transal nakliye uçağını da hibe etmiştir. Böylece NATO saldırı paktı güçlendirilmeğe çalışılmaktadır. Sovyetler Birliği ve Batı Almanya'nın, ABD ile yaptıkları karşılıklı antlaşmalar, Türkiye'deki hakim sınıfların, Sovyetler Birliği'ne iktisadi ve siyasi yönden yakınlaşmaları, Sovyetler Birliğine karşı imiş gibi gösterilmeğe çalışılan NATO'nun gerçek yüzünü gün gibi ortaya çıkardı. Bugün, artık bu örgütün, Sovyetler Birliğine karşı değil, Türkiye ve dünya halklarına yöneltilmiş, bir saldırı paktı olduğunu a lamayan kalmamıştır. Faşist iktidar, alınan silahları, bu sefer, Yunanistan ile girişilen silahlanma yarışı imiş gibi göstermeğe çalışmaktadır. Halkımızı aldatmak için, Yunanistan ile Türkiye'nin silah gücünü anlatan beyanları, sayfalar dolusu gazetelerde yayıyorlar. Ama, öte yanda Yunan faşistleri ile sarmaş dolaş oluyorlar. Faşistler ne kadar uğraşsalar, halkımızı aldatamayacaklardır. (Bak, Deutsche Waffen für die 3. Welt Rororo A 1535 S 111).

Türkiye'de faşizmin kurucusu ve yürütücüsü olan ordu, başta Türkiye halkı olmak üzere, bütün Orta-Doğu halklarının düşmanıdır. Bu ordu, NATO'nun emrinde, her an İsrail'in destekleyicisi olarak Orta-Doğu halklarının kurtuluş

mücadelelerini bastırmak, Orta-Doğu'da emperyalizmin çıkarlarını sürdürmek için savaşa katılabilir. 1967 Haziran'ındaki 6 gün savaşında, Galon tepelerinde keşif uçuşları ile fiilen İsrail ile birlikte olan ABD uçakları, Türkiye'deki Amerikan üslerinden biri olan Çiğli hava alanından kalarak Orta-Doğu'ya uçmuşlardır. 1970 Eylülünde Ürdün kralı Hüseyin, Filistin gerillalarına karşı katliama giriştiği zaman, Suriye sınırına yığılan ve Hüseyin'in yenilgi halinde, müdahale için seferber edilen ordu yine bu ordudur. Bu ordu için emperyalizmin sözcüsü Sir Frank Robert şunları söylüyordu, "Türkiye'nin en sağlam, en sadık müttefikimiz olduğunu anladık." (Yeni Ortam, 16 Eylül)

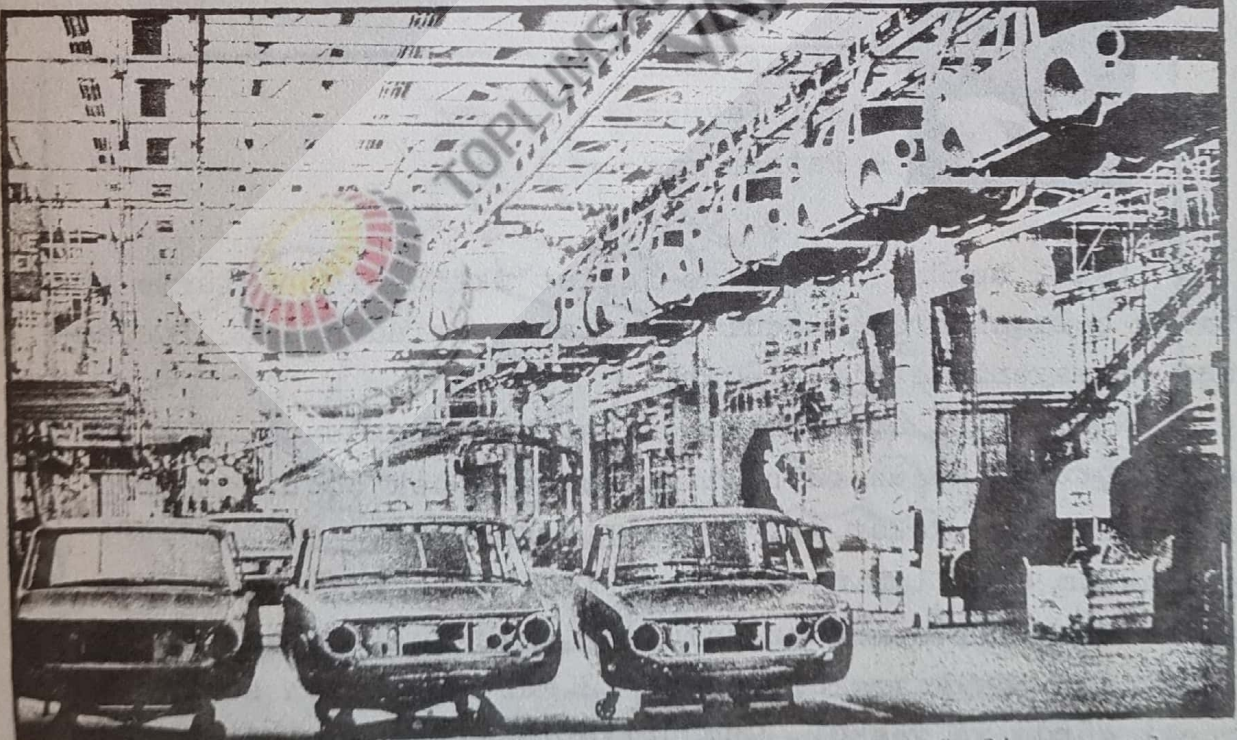
Bugün faşizmin temel gücü olan ordu, 700 general tarafından idare edilmektedir. Bu paşalar, emperyalizmin taktiğine uygun olarak, patron yapılmışlar, ve şimdi tabii olarak kendi menfaatleri ile birlikte, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin bekçiliğini yapmaktadırlar.

Öncelikle bu paşalar, devlet memurlarının aldığı en yüksek maaşı almaktadırlar. Diğer yandan, hepsi de Türkiye'nin en fazla kâr getiren anonim şirketi olan OYAK üyesidir. Pek çoğunun emperyalizme bağlı tekellerde hisseleri vardır. Ordunun, doğrudan emperyalizme bağlılığını daha iyi anlamak, TIME dergisinin şu makalesi ile mümkün olacaktır.

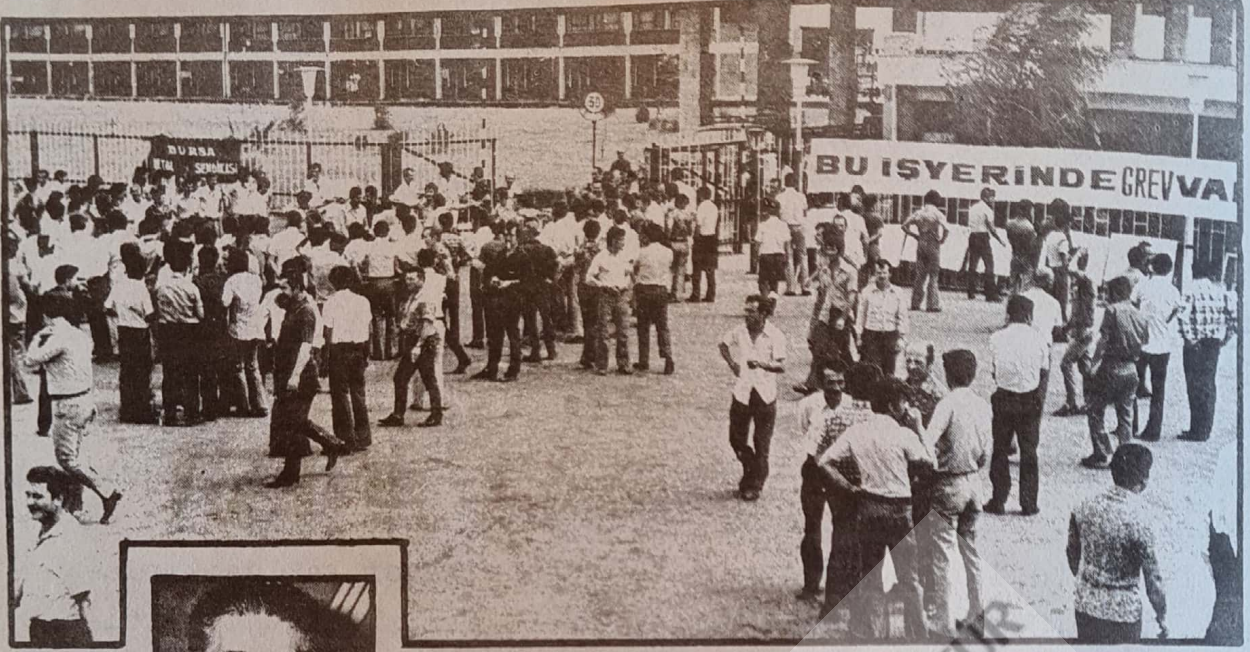
" Bazı ülkelerde askerler, görevleri olan silahla uğraşmak yanında, yeni ve daha karlı kesimlere kayarak özel yatırımlar yapmaktadırlar. Savaş içerisinde olan ve tüm çabalarını bu uğurda harcamaları gereken Güney Vietnam ordusunun albayları, bir sürü özel yatırım alanlarına el atmış durumdadırlar. Bu askerlerin seçtikleri dallar arasında, bankacılık, inşaatçılık, ve ulaştırma işleri bulunmaktadır. Bu yılın başında, hükümetin baskısı sonunda, albaylar ticarete son vermişlerdir. Endonezya'da askerler, Mandala deni

len uçak şirketine sahiptirler. Ayrıca otobüs işletmeciliği ve bankacılık yapmaktadırlar. Türk ordusu iş alanında bir sınıf haline gelmiştir. Ordu ülkenin en büyük yatırımcısı durumuna gelmiştir. "

Ordu Yardımlaşma Kurumu : Ordunun yaptığı yatırımların kaynağı Ordu yardımlaşma Kurumudur (OYAK). Kurum, Türkiye'de, 1960 darbesinden sonra, iktidar olan, askeri komite tarafından kurulmuştur. OYAK'ın tüzüğüne göre, Kara, Hava ve Deniz Kuvvetlerinde hizmet gören 80.000 subayın maaşlarının %10' u, sonradan iade edilmek üzere, kesilmekte ve bir fonda toplanmaktadır. OYAK, bugüne kadar yaklaşık olarak 1.000.000.000 TL toplamıştır. Bu geniş kapital Türkiye'de ekonominin her kesimine yayılmıştır. Türk Otomotiv endüstrisinin bir kısmının kontrolünü elinde bulundurmaktadır. OYAK, ayrıca bir de sigorta şirketi kurmuştur. Önemli sermaye yatırımlarını topladığı yatırım alanları içinde : Çimento, petro-kimya, konserve, lastik endüstrisi, bulunmaktadır.

OYAK ın en büyük hisseye sahip olduğu TOFAŞ firmasında Fiat adlı italyan tekelinin arabaları monte ediliyor

TOFAŞ işçileri direnişte

OYAK başkanı
Nazmi Yavuzalp
— Patron ordu —

İşte, bugün Türkiye'de faşist iktidarını zulümle yürütmeğe çalışan ordu, maddi çıkarlar açısından da, uluslararası sermayenin etkisindedir.

Niteliğini açıklamaya çalıştığımız ordunun, alt tabanı oluşturan küçük rütbeli subayların pek çoğu, emperyalizme karşıdır. Fakat bu, ordunun temel niteliğini bozmaz Ordu, hakim sınıfların elinde ve işçileri, köylüleri kıscası bütün halkı ezme ve sömürme için kullanılan bir bası aracıdır. Halkımız bilhassa, 12.Mart.1971'den sonra bu gerçeği gördü ve yaşadı. Cumhuriyetin ilanından 50 yıl sonra, Türk ordusu kesinlikle gayri milli, emperyalizmin uşaklığını yapan saldırgan bir ordudur. Türkiye, bütün alanlar da olduğu gibi, askeri alanda da emperyalizme bağlıdır.

ellinci yılda türkiyenin kültürel durumu

1972 yılında, TÖB-DER başkanı'nın yaptığı açıklamaya göre, halkımızın % 50'sinden fazlası, henüz okuma-yazma olanağından yoksundur. (Kadınlar arasında bu oran daha da düşüktür). Türkiye'nin Doğu bölgeleri ile Batı bölgeleri arasında olduğu kadar, köylük yerler ile şehirler arasında da okuma-yazma oranı farklılık gösterir. Mesela, İstanbul'da okuma-yazma bilenlerin oranı % 80 iken Hakkâri'de bunun tam tersi, ancak % 20 kişi okuma yazma bilmektedir. Ayrıca, okuma çağındaki çocukların 2,5 milyonu okuldan yoksundur.

Öğretmen sorunu da ayrı bir konudur. Yeterince öğretmene sahip bulunmayan Türkiye, çalışan öğretmenlere günlük denecek kadar az ücret ödemektedir. Bir ilkokul öğretmeni 618 TL il mesleğine başlar. Maddi zorlukların içindeki öğretmene bir de yoğun siyasi baskı uygulanmaktadır. İktisadi ve politik baskılar yüzünden, bugün binlerce öğretmen yurt dışında işçi olarak çalışmaktadır.

Yüksek öğrenim çağında bulunanlardan ancak % 6,8'i okuma olanaklarından yararlanabilmektedir. (Üçüncü Beş yıllık Kalkınma Planı). Onbinlerce lise mezunu genç, yüksek öğrenim için ne yapacağını bilememektedir. İktidar bu

gençlere yüksek okullar sağlamak yerine, 1973 yılında kabul ettikleri yüz karası sözde eğitim reformu ile mevcut yüksek okulları paralı hale getirdiler. Böylece, işçi ve köylü çocuklarına yüksek öğrenim yapma hakkı tamamen ortadan kalkmış oldu.

Kısacası, Türkiye'nin eğitim-öğretim durumu içler acısıdır.

Jandarma tehditi altında üniversite imtihanı

İktisadi ve sosyal yönden, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülke olan Türkiye'nin eğitiminin bu niteliği, kültüründe de yansımaktadır. Bu kültür, yarı-sömürge ve yarı-feodal bir kültürdür. Hakim sınıflar, kültür alanında halktan yana ilerici ne varsa bunlara saldırmaktadır. Son zamanlarda toplanan kitaplar bunun en açık örneğidir. Hakim sınıfların, faşist ideolojisi, ırkçı Türkçülüktür. "Bir Türk, dünyaya bedeldir" gibi sözlerle yayılmak istenen bu ideoloji, son dönemde geniş bir propaganda ile yayılmağa çalışılmaktadır. Para için, yapmıyacıkları alçaklık bulunmayan insanlar, hal

ka iki lokma bir hırka felsefesini aşılamağa çalışmaktadır. Laik olduklarını söyleyen hakim sınıflar, dini, gerici siya setlerine alet olarak kullanmaktadırlar. Bir yandan din pro pagandası yürütülürken, diğer yandan yine aynı hakim sınıf lar şehirlerde emperyalist yoz kültürü yaymaktadırlar. Her türlü ilerici yayın yasaklanırken, piyasaya en adisinden se viye yoksunu seks kitapları, foto-romanlar sürülmüştür. Köy lük bölgelerde, özellikle din propagandasına ağırlık veril mektedir. Bu propagan ile, halka, herşeyin Allah'tan geldi ği, değişmesinin mümkün olmadığı yayılmağa çalışılmaktadır. Dinin görevi, halkın gözünü bağlamak olmaktadır. Şehirlere rin koşullarında en uygun yol, cinayet romanları, magazin ler, ve bunun türündeki diğer " Tasayı bırak, yaşamaya bak" cinsinden kitapların piyasad sergilenmesidir. Pembe dünya lar vaad eden hakim sınıflar, hiç olmazsa, hülya yolu ile bunun gerçekleşmesine bütün güçleri ile çalışıyorlar ?

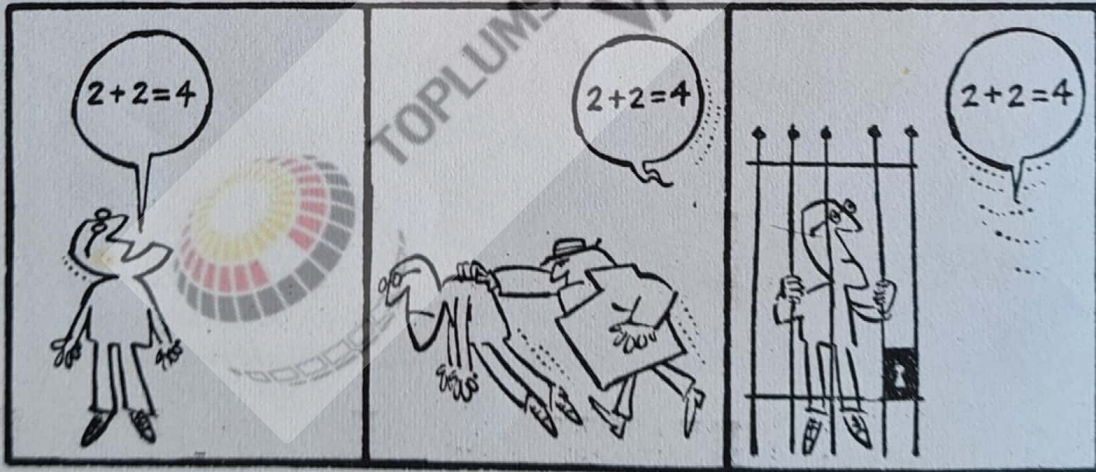
Hakim sınıfların kültür sefaleti

Hakim sınıflar, halkın içinde doğmuş ve gelişmiş güc lü halk türkülerine de el atmayı ihmal etmemiştir. Son yıl larda, halkımızın dilinde köy köy dolaşan Aşık Mahsunî, tem muz 1973'te hapse atılmıştır. Bu hareket onun kişiliğinde halk türkülerine bir saldırıdır. Halk türkülerini tamamiyle bozmağa ve onu söndürmeğe güçleri yetmiyen hakim sınıflar,

türküleri yozlaştırma yolunu kullanmışlardır. İlerici sözle-
rini yoz müzik ile seslendirmek şeklinde oluşan bu yabancı-
laşma, halk kültürüne vurulan en büyük darbelerden birini i-
fade eder. Diğer taraftan, ilerici sanatçılara karşı tutum-
ları, hakim sınıfların ne ölçüde tolerans sahibi oldukları-
nı gösterir. Meselâ, sinema sanatçısı Yılmaz Güney, tiyatro
sanatçısı Erkan Yücel senelerdir zindanlarda yatmaktadırlar

Kısaca söylemek gerekir ise, kültür alanında tam bir
keşmekeş ve gericiilik bütün ağırlığı ile halkı yıldırmaştır.

İşte, cumhuriyetin ellinci yılında Türkiye'nin ge-
nel olarak durumu budur. Güneşin balçıkla sıvanamaması gi-
bi, bütün ters gösterme çabaları etkisiz kalmağa mah'um-
dur. Türkiye, cumhuriyetin ellinci yılına, iktisadi, siya-
si, askeri ve kültürel bakımdan, emperyalizme bağımlı, ge-
ri bir ülke olarak girmektedir. Bu durumun vebalini üzer-
lerine almaktan kaçınan hakim sınıfların temsilcileri, su-
çu birbirlerinin üzerine atmaktadırlar. İlerici güçleri ,
vatana ihanet ile suçlayanlar, Türkiye'yi bugünkü duruma
getiren, emperyalizmin maşaları olan siyasal güçlerdir.

Hakim sınıflar ellinci yılda halkı yeniden kandır-
mak için, geniş bir kampanyayı sürdürecektir. Vatan -
millet edebiyatı yapacaklar, kalkınma nutukları söyleyecek-
lerdir. Ayrıca, halkımızın verdiği kurtuluş savaşına sahip
çıkacaklardır. Ama cumhuriyet dönemi ile cumhuriyetten ev-
velki dönemlere bir göz atmak, gerçekleri görmemize yardım-
cı olacaktır.

cumhuriyet öncesinde durum

Osmanlı Devleti 19. yüzyılın sonlarında, Batılı'ların deyimi ile " Hasta adam " durumunda idi. Devletin bu duruma düşmesinde en temel sebep, lükse harcanan dış borçlanmalardır. 19. yüzyılda emperyalist devletler, Osmanlı ülkesini kuklaları gibi idare eder olmuştı. Fransız emperyalistleri, bu dönemde en güçlü emperyalist güç olarak, Osmanlı topraklarında faaliyet gösteriyordu. Devletin 5,500 000.000 Fransız Frangı tutarındaki dış borcunun, % 60' ı Fransa'ya, % 25 Almanya'ya, % 15' i de İngiltere'ye aitti. Osmanlı Devleti, bu borçları ödiyecek durumda bulunmadığı için, yabancı emperyalist güçler, alacaklarını bizzat, ülke halkından, vergi olarak alıyorlardı. Tarihte " Düyunu Umumiye " olarak bilinen, Devlet içinde devlet, işte, budur.

Bu iktisadi bağımlılık, askeri bağımlılığı da beraberinde getirmiş, sultanlar emperyalistlerin emirlerini yerine getiren işbirlikçiler olmuşlardır. Osmanlı Devleti bu durumda Birinci Dünya Savaşı'na, Almanların da zorlamasıyla girmiştir. Osmanlı Devletini yöneten paşalardan, Enver ve Talât Paşa'lar, Almanya'nın kolay bir zafer kazanaacağını umuyorlar ve savaşın, devleti kurtarmak için tek çıkar yol olduğunu sanıyorlardı. Böylece Osmanlı orduları, kolay zafer rüyaları içinde, ittifak devletleri saflarında Birinci Dünya Savaşına katıldı. Osmanlı Orduları, çeşitli cephelerde bazı başarılar elde etmelerine rağmen, (Çanakkale savaşları gibi) ittifak devletleri bütün olarak ağır bir yenilgiye uğradıklarından, 30.Ekim.1918'de imzalanan Mondoros Silah Bırakışması ile Osmanlı Devleti de yenik sayıldı. Bu mütareke ile Osmanlı Ordusu derhal silahsızlandırılıyor, taşı araçları, yollar, haberleşme araçları derhal itilâf devletlerinin denetimine terk ediliyor, Boğazlar açılıyordu.

Mondoros'tan sonra Sevr Anlaşması imzalanarak, Osmanlı toprakları emperyalist devletler tarafından paylaşılmış-

tır. Böylece, işgal ile birlikte, işgal altındaki topraklar da yaşayan halkların kurtuluş mücadelesi de hızlanmış oldu.

kurtuluş savaşı

Emperyalistlerin bu küstahça saldırısına karşı, memleketin her yanında direnme hareketleri başladı. Yurdun her yanında direniş örgütleri kuruldu. Bunlar başlangıçta, birbirlerinden bağımsız olarak işgalci saldırganlara karşı mücadeleye giriştiler. Eşit olmayan silahlarla verilen mücadelede, Türkiye halkı yüzyılların tecrübesine dayanarak, çete savaşları ile silahça üstün düşmana karşı mücadelesini yürüttü. İşgalci düşman, ağır kayıplar verdi.

Halk çetelerde örgütlenip kurtuluş mücadelesi verirken, Osmanlı ordusunun Anadolu teşkilatının büyük bir bölümü de hükümetin verdiği silahsızlanma kararına uymadı. Osmanlı ordusunun Anadolu'daki pekçok askeri ya bizzat çete savaşına katıldı, ya da bu savaşı çeşitli şekillerde destekledi. Osmanlı hükümeti halkın kurtuluş mücadelesini bastırmak için Anadolu'da çeşitli isyanlar çıkarttı. Bütün bu isyanlar Çerkez Etem'in yönetimindeki Kuvay-i Seyyare tarafından bastırıldı.

Kuvay-i Seyyare bir taraftan gerici isyanları bastırırken, bir taraftan da Yunanlılara karşı batı cephesini tutuyor ve Yunanlıların Anadolu içlerine doğru ilerlemesini önlüyordu. Bu sırada Kurtuluş Savaşına önderlik eden Mustafa Kemal ve arkadaşları (kemalistler) Anadolu'da çeşitli siyasi çalışmalar yürütüyorlardı. Mustafa Kemal, Osmanlı bürokrasisinin en üst kademesinden gelmesine rağmen emperyalist bir iş ele karşıydı. Daha İstanbul'da Osmanlı hanedanlığının hizmetindeyken, çevresinde kendisi gibi emperyalizme karşı subaylardan meydana gelen bir kadro yaratmıştı.

M. Kemal, İzmir'in Yunanlılar tarafından işgalinin hemen ardından Osmanlı Devleti tarafından ordu müfettişi olarak Anadolu'ya gönderildi. Görevi Mondros Mütarekesinin şartlarının yerine

getirilmesini denetlemekti. Fakat o, Anadolu'ya çıkar çıkmaz bu görev yerine Kurtuluş Savaşının örgütlenmesi çalışmasına başladı . Siyasi çalışmalar, çalışmalarının ağırlık noktasını teşkil etti. Erzurum ve Sivas Kongrelerinde Kurtuluş Savaşının siyasi niteliği tesbit edildi. Sivas Kongresinde bütün kurtuluş örgütleri, Anadolu ve Rumeli Müdafai Hukuk Cemiyeti adı altında birleştirildi. M. Kemal, bu cemiyetin yürütme kurulu başkanlığına seçildi. M. Kemal ve arkadaşları, İstanbul işgal edilip son Osmanlı parlamentosu dağıtıldıktan sonra merkezi hükümetle bütün bağlarını kopardılar. 23 Nisan 1920 de Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni topladılar. BMM Hükümetini kurdular. TBMM Hükümeti, bütün dünyaya kendisini Türkiye halkının tek temsilçisi olduğunu ilan etti.

M. Kemal'in başkanlığını yaptığı BMM Hükümeti bundan sonra düzenli bir ordu kurmak üzere çalışmalara başladı. Bu sırada halk işgalci kuvvetlere karşı mücadelesine devam ediyordu. Güney doğu Anadolu'da büyük kayıplara uğrayan Fransızlar ve İtalyanlar Ankara hükümetiyle anlaşarak askerlerini geri çekmek zorunda kaldılar. TBMM Hükümeti 8.11.1920'de bir kanun çıkararak bütün silahlı güçlerin düzenli orduda toplanmasına karar verdi. Bu karar Kuvay-i Seyyare'de tepki ile karşılandı. Bu kanuna karşı direnen Çerkez Ethem hain ilan olunarak tasfiye edildi. Çerkez Ethem'in tasfiyesiyle batı cephesi büyük bir zaafa uğradı. Bundan yararlanan Yunanlılar Ankara yakınlarına kadar ilerledi. Fakat Türkiye halkı verdiği büyük mücadeleyle işgalci Yunan ordularını yenilgiye uğrattı ve Türkiye topraklarından sürdü. Anadolu böylece 1922'de emperyalist işgalden kurtuldu. Mustafa Kemal'in, " Ya istiklâl ya ölüm " sözünde kendini bu lan kurtuluş mücadelesini, işçisi, köylüsü, yurtsever aydını ile topyekûn Türkiye'li verdi. Kanlarını ve canlarını bu uğurda vererek bağımsızlığı sağlamalarına rağmen işçiler ve köylüler, bu savaşta önderliği Mustafa Kemal ve arkadaşlarına bırakmak zorunda kaldılar. Çünkü, kurtuluş savaşı yıllarında işçi sınıfı ve teşkilatı çok zayıftı. 1918-19 yılları İstanbul, Eskişehir, Samsun, Sivas, Erzurum, Zonguldak, Trabzon gibi şehirler, işçi sınıfının legal ve illegal teşkilatlar kurdukları yıllardır. Bunlar, 14.Temmuz.1920'de Ankara'da yapılan, genel toplantı ile teşkilatlarını birleştirdiler.

Bu grup, aynı yıl içinde yapılan, TKP 1. Kongresine, 74 delegenin 51'ini gönderiyordu. TKP 1. Kongresinde Mustafa Suphi birinci sekreterliğe seçildi. TKP 3. Enternasyonale katıldı. Kuruluş bildirisinde TKP- Türkiye halkının silahlı mücadelesinin, burjuva önderliğinde de olsa objektif olarak devrimci olduğunu, çünkü emperyalizmi zayıflattığını tesbit etti.

TKP'nin kurucusu M. Suphi ve Ethem Nejat

TKP 1. Kongresi, Türkiye'de milli devrimin sosyal devrim ile tamamlanması gerektiğini, bu konuda en önemli meselenin, toprak devrimi olduğunu ortaya koydu. Toprak ağalarının topraklarına el konup, yoksul köylülere dağıtılmasını öngören, bir toprak devrimi programını kabul etti. Ayrıca kongre, sultanlığın kaldırılmasını, serbest genel seçim hakkının konulmasını, işçiler için grev hakkı ve 8 saatlik iş günü, parasız eğitim ve kadına eşit haklar tanınmasını talep etti. Hemen hemen aynı talepleri, bu sırada Türkiye'de kurulan Yeşil Ordu adlı teşkilat da ileri sürüyordu. Yeşil Ordu, islamiyet ile sosyalizmi birleştirmeye çalışan, genellikle köylülerin taleplerini militan bir şekilde savunan bir teşkilattı. Yeşil ordu, Kuva-i Seyyare içinde geniş bir tabana sahipti. Daha sonra bu teşkilat, Kemalistlerin baskısı ile kendi kendisini lağvetti. İşçi sınıfı ve teşkilatlanmasının bu şekilde zayıf olmasından yararlanarak, kurtuluş savaşının önderliğini ele geçiren Kemalistler, aslında Milli Ticaret Burjuvazisinin temsilcileri idiler. Emperyalizm ile aralarında çelişmeler olan bu sınıfın temsilciliğini, yapıyorlardı. Kurtuluş savaşına bu sınıfın menfaatlerine uygun yön verdiler. Kemalist kadro, kurtuluş savaşı boyunca, ilerici güçlerle ve mil

li azınlıklarla ve Sosyalist Sovyetler Birliği ile bir ittifak politikası yürüttü. Ama bu kadro, aynı zamanda gerici güçlerle de ittifaklar yaptı. Mustafa Kemal'in, Anadolu'da temas kurduğu ve milli kurtuluş savaşına kazanmağa çalıştığı kişilerin başında, toprak ağaları, Anadolu eşrafı ve hoca-müftü takımı gelmektedir. (Söylev, 937, 945)

Kurtuluş savaşını önderliği altında yürüten Kemalistler, müttefik olarak seçtikleri sınıf temsilçilerini Ankara'da Büyük Millet Meclisi'nde topluyordu. Kurtuluş savaşını yürüten bu meclisin niteliği itibariyle, içinde tek bir işçi, veya esnaf temsilcisini bünyesine almamıştı. Meclis, 100 bürokrat (Yüksek memur), 50'si yüksek rütbeli subay, 50'si, hoca-müftü-molla, geri kalanı toprak ağası ve tüccardı. 388 kişilik mecliste sadece tek bir el sanatları ustası vardı. Oluşturuğu sınıfların yapısı bu olan meclis, T.C. 'nin kuruluşunu sağlayan temel organ olmuştu.

Kısaca söylemek gerekirse, kurtuluş savaşı, işçi sınıfı ve onun siyasi teşkilatı zayıf olduğu için, toprak ağaları ile ittifak kuran milli ticaret burjuvazisinin temsilcisi olan, Kemalistlerin önderliğinde verildi. Ama bu savaş burjuvazinin önderliğinde verilmesine rağmen ilerici bir savaştı. Çünkü bu savaş emperyalizme karşı idi. Çünkü bu savaş bağımsızlık savaşı idi. Bu savaş bütün dünyada işçi sınıfı hareketine destek oluyor ve emperyalizmi geriletliyordu. Bu yüzden, Sovyetler Birliği bu savaşı destekledi. TBMM hükümetini ilk tanıyan devlet, Lenin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği idi.

Kurtuluş savaşı içinde, zafer yaklaştıkça Kemalist burjuvazi, ilerici güçlere ve milli azınlıklara karşı politikalarında temel değişiklikler yaptılar. Kurtuluş savaşının önderliğini eline geçiren burjuvazi, bu önderliği perçinlemek için, devrimci güçlere karşı saldırıya geçti. Önce Yeşil Ordu dağıtıldı. Çerkez Etem hain ilân edilerek tasfiye edildi. (Ekim-Kasım 1920). Hemen arkadan, kurtuluş savaşının en ön saflarında mücadeleye katılmak için

İstanbulda çıkan Köroğlu gazetesi 13 Eylül 1938 gün, 1083 sayılı nushasında zehirli gaz bombalarıyla Dersimde katliam yapılmakta olduğuna dair yukarıki karikaturu yayınlamış ve şu tehditleri savırmıştı:

A  gözünü!...

 elik türk ordusu şimşek gibi  akıp bütün dünyanın gözlerini nasıl açtı ise, onbeş yıldır yurdumuzda parlıyan medeniyet güneşini görüp uyanmıyanların gözünü de öyle açar.

A  gözünü, açarız gözünü!...

Türk faşistlerinin ırkçı politikasına bir örnek

milli devrimi, sosyal devrim ile tamamlamak için Bak 'dan Anadolu'ya geçen TKP 1. sekreteri Mustafa Suphi ve 14 arkadaşı, 28.Ocak.1921 gecesini, Trabzon-Sinop deniz yolunda el akke katledildi. Bu, Kemalist burjuvazinin, kurtuluş savaşında devrimci g clere karşı giriştiği en büyük sal-

dırı idi. TKP, daha sonra, 12.Temmuz.1922'de resmen yasa dışı ilan edildi. Kemalist burjuvazinin bu iki yüzlü siyaseti, milli azınlıklara karşı da kullanıldı. Türk olmayan azınlıklara muhtariyet verileceğini vaad eden Kemalist burjuvazi, cumhuriyetin ilân edilmesinden sonra bu sözle rinden döndüler. Türk olmayan halklara, özellikle Kürt o lan halka karşı, ırkçı-şöven bir eritme politikası izledi. Kürt halkı bu baskılara karşı zaman zaman direndi (1925-1936) Ancak, bu direnme ve isyanlar, Türk hakim sınıfla rı tarafından kan ve ateşle bastırıldı.

Mudanya Anlaşması ile ateş kesilerek zafere ulaşan kurtuluş savaşı , yeni devletin sınırlarını çizen Lozan Anlaşması ile (23.Temmuz.1923) perçinlendi. Ve Türkiye li halkın verdiği kurtuluş mücadelesinden sonra 29.Ekim. 1923'te cumhuriyet ilân edildi.

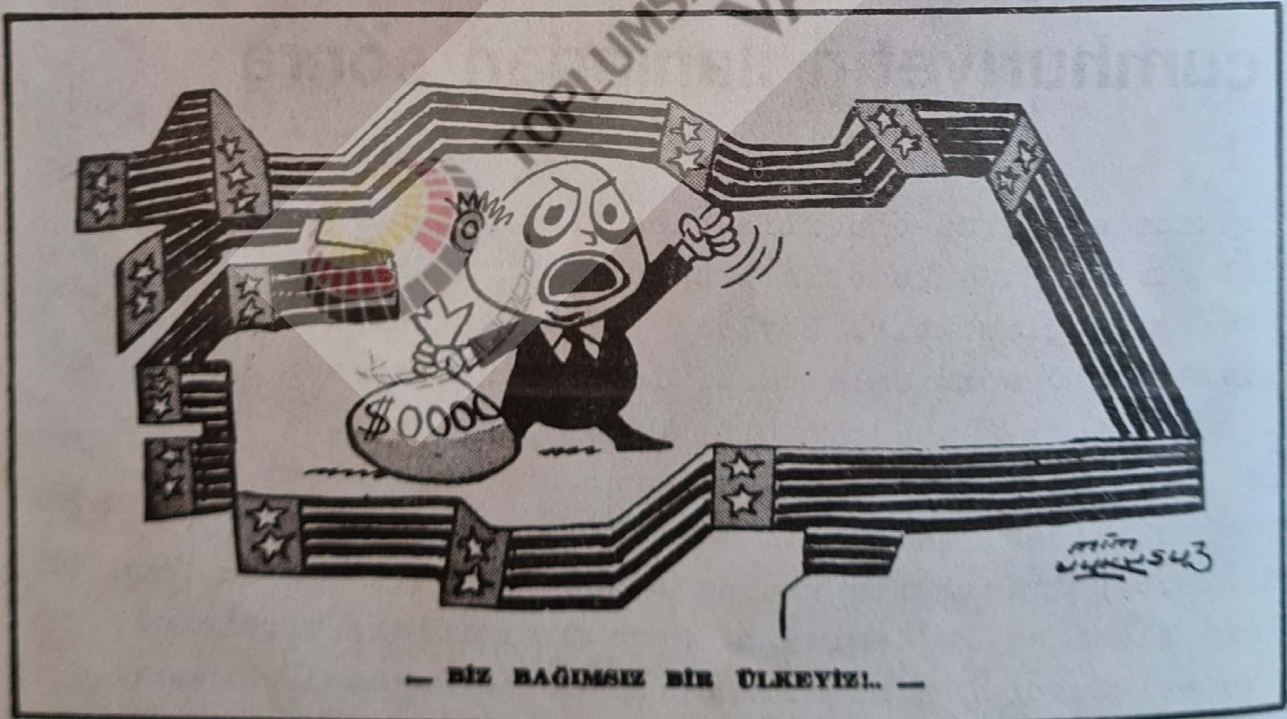
İşte, ellinci yılını kutlamaya hazırlanılan cumhu riyet bu şartlar altında kuruldu.

cumhuriyetin ilanından sonra

Kurtuluş savaşına önderlik eden Kemalist burjuvazi, hü kumetini kurdu. Bu hükümetin programı, yurt içinde sınıflar arası barışı sağlamaktır. Böylece, Kemalist burjuvazi sınıf ların varlığını, sömürenle sömürüleni kaynaştırmayı planlı yordu. " Sınıfsız kaynaşmış bir kütleyiz " sözü ile de kur duğu Halk Fırkasına yolu gösteriyordu. " Bence bizim mille timiz, birbirinden çok farklı menfaatler takip edecek ve bu nedenle birbirleri ile mücadele halinde bulunagelen muh telif sınıflara malik değildir. Mevcut sınıflar, birbirine lazım ve melzumdur (Biri olmadan diğeri olmayan). Binean aleyh, Halk Fırkası, bütün sınıfların haklarını ilerleme ve mutluluk sebeplerini açığa çıkarabilir.(30.Ocak.1923)" Dev let eli ile bir sermayedarlar sınıfı yaratabilmek ve böyle-

ce " Muasır milletler seviyesine yükselmek " amaçlanıyordu. Diğer yandan, Kemalist burjuvazi, işçi sınıfı ve milli azınlıklara karşı taa işin başından itibaren karşı tutum almış, özellikle işçi önderlerini devamlı takip altında tutmuştur. Kürt halkına karşı da eritme siyaseti dikkatle uygulanmıştır. İşte Kemalist burjuvazi, sınıflararası barışı böyle devam ettiriyordu.

Mustafa Kemal, bağımsızlık konusunda " Tam bağımsızlık demek, elbette, siyasal, maliye, iktisat, adalet, askerlik, kültür....gibi her alanda tam bağımsızlık ve özgürlük demektir, bu saydıklarımın birinde bağımsızlıktan yoksunluk ulusun ve ülkenin gerçek anlamıyla, bütün bağımsızlığından yoksunluğu anlamına gelir." diyordu. " Bu günkü savaşlarımızın gayesi tam bağımsızlıktır. Bağımsızlığın tamlığı ise, ancak mali bağımsızlık ile mümkündür. Bir memleketin maliyesi bağımsızlıktan yoksun ise, o'devletin bütün hayat kolları mefluçtur (Kımıldamaz durumdadır). Çünkü her devlet ormanı maddi ve mali kuvvetle yaşar " (Söylev 11. s. 431 Atg 34, 35).

Bu görüşlerin ışığında, Kemalist burjuvazi, mümkün olduğu ölçüde emperyalist güçlerden uzak durmağa çalıştı. Onla

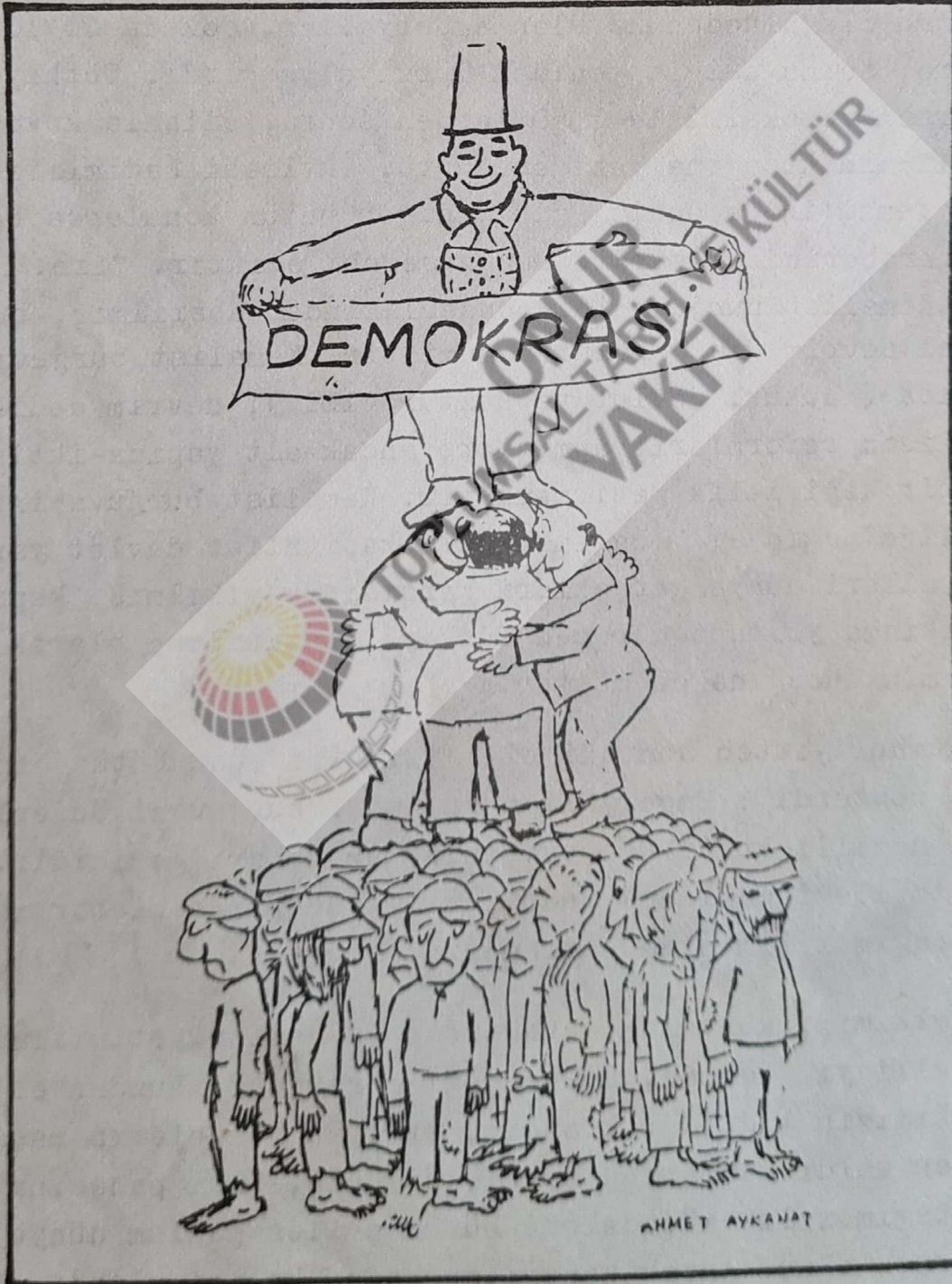
ra borçlanmamağa gayret gösterdi. Bu dönemde Türkiye Cumhuriyeti, ihtiyacı olan sermayeyi, geniş çapta Sosyalist Sovyetler Birliği'nden temin etti. Ayrıca 1930 yılında da ABD'den, % 6,5 faizli 10 milyon dolar kredi alındı. (K.Bulutoglu Gerçek yayınevi, 100 soruda dizisi). 1930 yılları başlarında, dünyayı saran iktisadi buhran sebebiyle Kemalist burjuvazi, bu sefer de devlet kapitalizmini denedi. Bazı maddelerin üretimini devlet tekeline aldı. Ancak var olan sermaye, daha önce sermayedar yaratmakta çarçur edildiği için, ihtiyaç duyulan sermaye yine emperyalist devletlerden sağlandı. Böylece, silah zoru ile ülkeden kovulan emperyalizm, çok değil 10-15 yıl sonra, sermayesiyle yeniden Türkiye'ye girdi. Türkiye, 1940'lardan ve özellikle 1950'lerden sonra, silahla kovduğu emperyalizmin kucagina yeniden düştü. İktisadi bağımlılık, Mustafa Kemal'in de dediği gibi, diğer bütün konularda bağımlılığı beraberinde getirdi. Bunun sebebi açıktır. Zira, milli devrim, Kemalist burjuvazinin önderliğinde başarılmış, bu ise sosyal devrim ile perçinlenememiştir. Kemalist burjuvazi, üst yapıda (Hukuk, devlet ve kültür gibi), devrim dedikleri bir kısım reformları yapmışlar, ancak alt yapıda-iktisadi alanda bir değişiklik getirmemiştir. Kemalist burjuvazinin, emperyalizm çağında, " Bağımsız bir kapitalist devlet yaratma " hayalleri dünya gerçekleri karşısında yıkılmış, kapitalist kalkınma yolunda direnen Türkiye, kaçınılmaz olarak emperyalizmin kucagina düşmüştür.

Cumhuriyetten sonraki elli yıl bize şunu bütün çıplaklığı ile gösterdi : Emperyalizm çağında, burjuvazi önderliğinde verilen milli kurtuluş savaşının kazançları geçicidir. Sosyal devrim ile tamamlanmayan bir milli devrimle hiçbir zaman, tam bir bağımsızlık elde edilemez.

Halkımız, kurtuluş savaşından ve cumhuriyetin ilânından sonraki elli yıl içinde, bu gerçeği görmüştür. Bundan elli yıl önce halkımızın İngiliz, Fransız, İtalyan ve onların maşaları olan Yunan saldırganlarına karşı, silahla, kanı pahasına kazandığı bağımsızlık mücadelesi bütün ezilen mazlum dünyü halklarına örnek oldu. Ancak kazanılan zafer kalıcı olmadı. Burju

vazının önderliği, zaferin kalıcı olmasını engelledi. Bugün , emperyalizme bağlı, yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olan A nadolu, iyice ve direnme olmaksızın sömürülsün diye faşist kuk laların demir ökçesi altına alınmıştır. Bugün emperyalistlerden emir alan hakim sınıfların siyasi temsilcilerinin vatan haini Vahdettinden hiç farkı yoktur.

Onların sonları da en azından Vahtettin gibi ola - caktır. Bugün faşist baskı altında inleyen Türkiye insanları- nın talepleri, bundan elli yıl öncesinin talepleridir.

bağımsızlık ve demokrasi

Bugünkü mücadele, elli yıl önceki gibi, işçi ve köylüleri ezen bir burjuva diktatörlüğü , bir burjuva cumhuriyeti değil bir halk devleti, bir halk cumhuriyeti getirecektir.

Bütün milliyetlerden halkımız, ihtilalci önderlik altında emperyalistlere karşı birleşerek, onları ve ortaklarını yur-dumuzdan kovacak ve kendi devletini kuracaktır. Elli yıl önce verdiğimiz kurtuluş savaşı, bize bu yolda ışık tutacaktır. Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi haklı bir mücadeledir. Bu mücadeleyi ne faşist zulüm ne de işkenceler ve idam fermanları durduramaz.

ZAFER HALKIMIZINDIR.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE FAŞİZM

YAŞASIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE

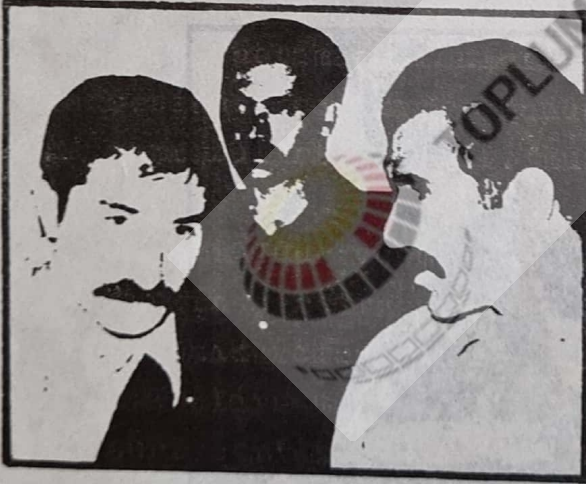

FAŞİST ASKERİ DİKTATÖRLÜK 12 MART 1971'DEN
BU YANA 45 YURTSEVERİ ALÇAKÇA ÖLDÜRDÜ...

BÜTÜN DEVRİM ŞEHİTLERİMİZİ BİR KERE DAHA SAYGIYLA ANARIZ...

Sinan Cemgil

Yusuf Aslan
Hüseyin İnan
Deniz Geçmiş

A. Muharrem Çiçek

şehitlerimizin kanı yerde kalmayacak
52

cumhuriyetin ellinci yılında
halkımızın talebi
BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ

Atöf Yayınları İsteme adresi :

ATÖF, 7 Stuttgart 1,
Keplerstrasse 17, Deutschland

cumhuriyetin ellinci yılında
halkımızın talebi
BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ

Atöf Yayınları İsteme adresi:

ATÖF, 7 Stuttgart 1,

Keplerstrasse 17, Deutschland

**cumhuriyetin
ellinci yılında
türkiye**

ATÖF YAYINLARI